

S onu stranu SIDE

Nikolin Dnevnik

Zajednica Cenacolo - Saluzzo

S ONU STRANU SIDE

Radosni smo da možemo poslati
ovo životno svjedočanstvo
svima onima koji ga žele.

Pro Manuscripto od strane
Udruženja San Lorenzo
COMUNITA' CENACOLO
via S. Lorenzo 35
12037 Saluzzo (CN)
ITALIA
tel & fax 0039 0175 46122

Naslov djela:
S ONU STRANU SIDE
Nikolin Dnevnik
autor Nicola Incorvaia

Grafička priprema:
Zajednica Cenacolo - Saluzzo
Tiskano pri Udruženju

Nicola Incorvaia

S onu stranu SIDE

Zajednica Cenacolo - Saluzzo (Italija)

PREDGOVOR

Svi oni koji požele čitati ovu knjižicu poći će ususret mladiću "s onu stranu života". Tamo će susresti Nikolu koji je, gotovo na vršcima prstiju, prošao našom Zajednicom ostavivši duboku brazdu u svima koji su imali sreću poznavati ga.

Nikola je imao teško djetinjstvo obilježeno patnjom, nasiljem, neredom, skrivenim i očitim strahovima. Živio je u obitelji bez nade.

Nikolino je lice bilo žalosno, zamišljeno, potom nasmijano, pro-duhovljeno. Bile su to oscilacije koje smo zajednički s njim dijelili i živjeli u njegovu hodu u Zajednici.

Čemu život? Kako primiti i živjeti taj prekrasan dar?

Od četrnaeste godine, još kao dječak prepušten samome sebi, Nikola s prijateljima luta ulicama Acquia u potrazi za tajnom sreće; zapravo, susreće se s dramatičnom stvarnošću droge koja

ga uzima u okrilje. Najprije "trava", zatim heroin. Slijedi bolno iskustvo ovisnosti, ljutnje, osamljenosti, nasilja, zatvora ...

Godine i godine života u potpunom mraku, u prijeviri, s jedinom mislju kako i gdje pronaći novac za svakodnevne "doze".

Konačno, Uskrsnuće.

Nikola mi je često govorio, onim svojim pogledom punim dubokog traženja, da se u Zajednici konačno osjetio svoj na svome, da je pronašao ono što je od djetinjstva neprestano tražio i želio: ljubiti i biti ljubljen.

Stranice koje ćete čitati samo su djelić njegova života vidljiv iz pisama koja mi je sam pisao iz bolničkog kreveta zadnjih mjeseci svoga života. Bili su to dani puni tjeskobe, dani puni nade, dani puni patnje koju on nikada nije htio prebaciti na one koji se nalaze oko njega.

Tko god ga je pohodio tih dana, pronalazio je nadu u njegovoj riječi, u njegovoj molitvi, u njegovom osmijehu.

Godine droge nisu uništile čistoću njegove duše koja je nastavila tražiti istinu, želeći se utopiti u stvarima koje samo Bog može stvoriti.

Vjerovao je u život do posljednjeg daha, svim je srcem želio živjeti za druge. Nadao se sve do kraja, borio se sa zlom, nikada se nije predavao. Sve je proživljavao s velikim povjerenjem u Boga koji ima lice onog milosrdnog Oca, kako je sam otkrio. On mu je pomogao bolovati s velikom nutarnjom snagom i nepokolebljivom nadom.

Njegovo teško djetinjstvo učinilo je da neizmjereno ljubi djecu, poglavito onu napuštenu. Njegov san, njegova želja bila je darivati se njima.

Često mi je govorio da će, ako ozdravi, sav svoj život posvetiti njima, brazilskim "meninos de rua"; svoju patnju i molitvu usmjeravao je brazilskoj djeci, te našoj brazilskoj Zajednici.

Pred samu smrt, upitala sam ga: "Misliš li, Nikola, da bismo trebali zamoliti Gospodina da te ozdravi?" On mi je uz osmijeh odgovorio: "Meni je Bog važniji od moga života, čak i od moga ozdravljenja. Uvjeren sam da je On pripremio nešto veliko za

mene. U raju ću mnogo više moći učiniti od onoga što bih mogao učiniti na zemlji."

Nikola je kalvariju svojih četrnaest godina seropozitivnosti proživljavao ozbiljno, sa nutarnjim mirom, opuštenošću, sa sigurnošću onoga koji svoj život temelji na stijeni koja se zove Isus.

Sigurna sam da je Nikola uistinu pronašao Uskrsloga i da mu je on pomogao pronaći puninu i bogatstvo života, čak i u bolesti.

Zahvalimo Ocu za Nikolin put u Zajednici.

Sigurna sam da ćete se na tim iskrenim stranicama susresti sa snagom onoga koji je dopustio Duhu Svetom da ga ispuni, te da ćete se susresti s uvjerenjem kako je Isus i danas živ i kako jedino on može mrtvima ponovno dati život, očajnima nadu, onima koji idu u tami dati svjetlo.

Sestra Elvira

*"Zaista, zaista, kažem
vam, ako pšenično zrno
ne padne u zemlju
i ne umre, ostaje samo.
Ako li umre, rodi velik
rod."*

Iv 12, 24

16. siječnja 1996.

Elvira, već dugo želim podijeliti s tobom ono što Bog čini u meni.

Brojni su darovi koje mi On daje. Znam da za to moram zahvaliti tebi, budući da si ti po uzoru na Isusa, također, darovala svoj život. Darovala si ga nama, kako bi nas spasila od zla. Ako, dakle, primam spasenje duše, trebam zahvaliti tebi i tvojim molitvama.

Zbog svega toga i ja sam, Elvira, odabrao potpuno darivanje Isusu.

Prije dvije godine, u siječnju, u meni se stvorila želja za neprestanim rastom. Započeo sam, dakle, s takvim životom, zapovjediši sebi da ću živjeti čistoću, siromaštvo i poslušnost. Nakon godinu dana odlučio sam se obvezati pred Bogom na to. Jedne večeri, dok sam bio sam na klanjanju, prinio sam Bogu svoj život. On ga je primio takvog kakav jest, sa svim ljudskim siromaštvom i slabostima. Osjećam da mi je On uvijek blizu, osjećam Njegovu prisutnost u sebi, osjećam Njegovu pomoć u poteškoćama, poglavito u bolovima koji se neprestano povećavaju, čak i u ovom trenutku dok pišem iz bolničkog kreveta.

Ono za čim najviše žudim jest biti oruđem u rukama Božjim, na način koji On izabere.

Želio bih ga služiti čitavom dušom i čitavim svojim bićem, želio bih mu služiti svojom tjelesnom snagom, ali mi zdravlje, kako znaš, to ne dopušta. Ako bude htio, jednoga dana možda

mi ga i vrati. Za sada, mislim, da je njegova namjera da ga služim, moleći i prinoseći mu svoje misli i svoje boli. On će mi zauzvat darovati mir i vedrinu.

Opisat ću ti svoju bitku protiv zla. Zlo može harati mojim tijelom uzrokujući bol i patnju, može mi čak oduzeti sve ono što je tjelesno (U posljednje vrijeme pokušava mi oduzeti vid).

Jednoga dana može mi oduzeti i život, kao što je to učinilo i s Isusom, može ugasiti moje tijelo, ipak, ne može ugasiti moj duh zato što on pripada Bogu i onaj je Njegov dio unutar mene koji mi, također, i u zlu daje mir i vedrinu.

S vremena na vrijeme moja ljudskost trpi i pati od tog zla, ali srce odnosi pobjedu nad umom (To sam naučio od tebe, Elvira!). To je pobjeda dobra nad zlim i Bog me trenutno zove voditi tu bitku, ali ne svojim snagama, nego Njegovim, služeći se sa mnom kao oruđem. Ne poziva me postati svećenikom, nego jednostavno posvetiti mu se u tišini, poput mnogih koji ga ljube, bez prevelike buke. To, možda, nije mnogo u ljudskim očima, ali je u Božjim očima dovoljno za ulazak u Njegovo kraljevstvo.

U svezi s ovim, 25. siječnja obnovit ću svoj zavjet vjernosti Bogu. Izabrao sam taj nadnevak zato što se tada slavi obraćenje sv. Pavla.

Nije lagan ovaj hod i mnogo je poteškoća. Ponekad se, kada vidim nešto što mi ne odgovara, uzrujavam, ljutim, te mi to, iako uspijevam ne prasnuti, smeta. U posljednje vrijeme molim za više strpljenja, za više poniznosti, kao i za veću čistoću misli. Toliko puta salijetaju me sjećanja na prošlost koja odmah tjeram od sebe, ali, ipak, uspijevaju stvoriti nelagodu u meni.

U svakom slučaju, mislim mu zahvaliti već sada, zato što će mi sigurno dati darove koje od Njega tražim, kao što mi je tolike druge već dao, primjerice ljubav prema onima koji su mi blizu. Iako još toliko puta idem protiv sama sebe, osjećam da ne mogu činiti manje od toga da idem drugima ususret.

Savjest me ne ostavlja na miru. Još je žalaca u meni i svaki dan

se moram boriti protiv njih ali, ipak, Bog čudesno djeluje u meni. Predao sam mu se i On me oblikuje polagano, polagano, vrlo tankočutno.

U meni se povećava ljubav, milosrđe, snaga da pobijedim samoga sebe, osjetljivost za prepoznavanje dobra i zla u meni samome i u drugima, kao i drugi darovi.

Pitam se, daruje li te darove meni samome, za moj put prema Kraljevstvu nebeskom, ili me pripravlja za neke svoje planove. Osjećam veliku želju upoznati njegovu buduću nakanu, ali znam da sada moram živjeti njegovu sadašnju volju.

Tako On kuša moju vjeru. Moram mu se povjeravati dan za danom, uvijek svjestan da sam u Njegovim rukama, da On misli na mene, na moju sadašnjost i budućnost i da me drži za ruku. Elvira, teško mi uspijeva pisati i opisati divote koje osjećam u sebi.

Iz tih nekoliko riječi koje sam ti napisao nadam se da ćeš uspjeti shvatiti ono što osjećam.

Stalo mi je do toga da znaš kako se pouzdajem u tebe, te da ću prihvatiti sve što odlučiš, kao i da ću učiniti sve što zatražiš, budući znam da Bog djeluje u tebi i upravlja tvojim životom i tvojim odlukama.

Htio sam te, također, zamoliti (kada otopli) za dopuštenje da svaki dan mogu ići u crkvu primati euharistiju. Vjerujem da je to najznačajnija stvar u kršćanskom napredovanju. Moram ti priznati i to da sam toliko puta rastresen na misi, ponekad jednostavno nisam prisutan, no, iako još ne razumijem toliko stvari, znam da su vrata spasenja zajedništvo s Bogom. Osim tog nedostatka, tolike su još slabosti i poteškoće s kojima se borim svaki dan, ne moram ti ih opisivati, budući da znam kako ti dobro poznaješ naše uboštvo.

Elvira, završavam zahvaljujući ti još jedanput za sve dobro koje želiš svima nama.

Grlim te i jako te volim!

Nikola

Nikola se rodio 13. studenoga 1968. u Nizzi Monferratu (Asti). Posljednje je dijete poslije dvije sestre, Angele i Marije. Otac Ivan i majka Katarina potječu iz Gele i Matera. Obitelj se preselila u Acqui Terme (Alessandria) kada su djeca bila posve mala, te još i danas tamo živi.

Nikola polazi niže i više razrede pučke škole u Acqui Terme, poslije toga tri godine pohada ENAIP (Školu za profesionalno strojarstvo). Obitelj otkriva da Nikola, još kao četrnaestogodišnjak, uzima drogu, budući da su ih o tome obavijestili karabinjeri poslije jednog pretresa kada su kod njega i njegova prijatelja, pronašli opojna sredstva. Poslije određenih poteškoća sa zdravljem, Nikola je saznao da je seropozitivan. Kada je imao devetnaest godina, počeo je raditi kao zidar, ne pridajući značenja svome tjelesnom stanju. Nakon tri godine napušta obiteljsko ognjište, nastavljajući žalosni put ovisnosti. Upoznaje Zajednicu "Cenacolo" 1992. i postaje njezinim članom 13. studenoga, prihvaćajući se puta sačinjenog od žrtava, napora, radosti, upoznavanja molitve i vjere u Krista.

Zajednica "Cenacolo" prima zalutalu, nezadovoljnu, razočaranu i očajnu mladež koja želi pronaći samu sebe i životnu radost.

Nastala je u srpnju 1983. na obroncima Saluzza (CN), a utemeljila ju je s. Elvira Petrozzi koja je, vjerujući u ljubav Božju, započela to djelo koje već danas broji dvadeset bratstava diljem Italije i svijeta (Francuska, Hrvatska, Bosna i Hercegovina, SAD, Brazil).

Ono što Zajednica nudi mladima je način jednostavnoga, obiteljskog života, otkrivanja radnih sklonosti, prijateljstva i vjere u Božju riječ koja je postala tijelom - Isusa, koji je umro i uskrsnuo za nas.

Vjerujemo da samo u Isusu čovjek potpuno pronalazi sebe i da nitko drugi osim onoga koji ga je stvorio, Boga Oca, nije u stanju obnoviti preplašeno i izgubljeno srce u besmislenom životu.

Naše djelovanje hoće i želi biti ljubav, ona ljubav koja se rada iz Isusova križa i koja daje mrtvima život, oslobada zarobljene, slijepima vraća vid.

Zahvaljujemo, zajedno s vama, Gospodinu koji nas čini svakodnevnim gledateljima Njegova uskrsnuća, snazi koju svakodnevno vidimo u vraćanju životnih osmijeha na lica onih koji su izgubili svaku nadu.

Za bilo koju vrstu informacija obratiti se na:

UDRUGA

"SAN LORENZO"

ZAJEDNICA CENACOLO

21243 Ugljane - Hrvatska

tel & fax 021/813-052

Saluzzo, 29. siječnja 1996.

Dragi Nikola,

hvala na lijepim i istinitim stvarima koje proživljavaš. Blagoslovljam i slavim Boga zbog ljubavi, milosrđa i mira koje je zadobilo tvoje srce, tvoj život. Pozdravljaju te sva brazil-ska djeca i grle te neizmjernom ljubavlju. Tvoje prisustvo u njihovoj sredini je ikona Nježne Djevice. Radostan sam zbog tvoga prepustanja Božjoj volji.

Živi vedro zato što, kako i ti to kužoš. On zna što je bolje za tebe. Molim te sada za jednu uslugu koju ćeš mi zacijelo učiniti.

Želim proživjeti s tobom ono što Isus čini u tvome životu, pa te molim da svaki dan vodiš dnevnik o onome što si proživio dobro, teško, sve radosti i žalosti tvoga duhovnog života. Gospodin, kojega smo zajedno izabrali, neka ti dadne okusiti pravu radost koju samo On može dati. Jedan jaki, jaki zagrljaj!

Elvira

29. siječnja 1996.

Draga Elvira,

Moram ti reći da sam se bojao kako ćeš to tražiti od mene i da sam se potajno nadao da to nećeš učiniti zato što je pisanje velik napor i poteškoća za mene koji nisam sposoban izražavati se s puno riječi.

Obećavam ti da ću se napregnuti svim svojim silama.

I danas sam proživio lijep dan, tjelesno vrlo naporan, budući da se još pomalo oporavljam, ali vedar.

Ima nešto što me vrlo raduje, a to je pozornost i briga koju mi pružaju braća koja se nalaze oko mene. Osjećam da me vole, kao i ja njih.

Ljubav i sloga su milost Boga koji nam je darovao živjeti ovdje, u Njegovoj kući.

Padaju mi na pamet Isusove riječi, kada kaže da je kraljevstvo Božje među nama.

Mislim na braću koja su otišla u Brazil. Znam da će im biti vrlo teško.

Molim se za njih da uvijek ostanu sjedinjeni s Bogom i da od Njega crpe snagu, a ja im mogu pomoći samo moleći se za njih.

Nikola: "Zadovoljan sam da konačno putujete i da se ostvaruje zamisao Božja, taj znak Božji koji je rođen u srcu svih nas, pa je zbog toga to najvažnija stvar.

Ako mi dopuštate dati jedan savjet, rekao bih vam ono što je već rekla s. Elvira. Vrlo je važno prepustiti se Bogu, budući da je trenutak koji sada proživljavate lijep trenutak, iako idete onamo gdje je tolika mržnja i toliko zlo. Bit će i ljubavi, ali osnovnu ljubav morate pronaći u sebi samima. To je ono što sam iskusio upravo ovih dana, te od svih darova koje mi Gospodin daje najveći je spoznaja da mu pripadam. U posljednje vrijeme, usred tolikih patnji, vidio sam da mi zlo može dati toliko toga. Dalo mi je bolest, oduzelo mi je mogućnost ići s vama, može mi oduzeti toliko stvari i jednoga dana čak i život, ali mi ne može oduzeti vedrinu koja je Božji dar u meni. Držim da je izvor ljubavi unutar vas. Ako se, naime, prepustite Bogu, u svemu ćete se osjećati njegovima. "

S. Elvira: "Nikola je bio prvi.

Brazil je začeo u njemu zbog ljubavi koju je osjećao prema djeci, on je, dakle, napravio tu ikonu da bude stavljena upravo tamo u kapelicu koju imate.

Napravio si je upravo zato da i ti budeš tamo prisutan preko Gospina lika. Zapravo, tko se potpuno prepustio Bogu? Gospa! Ti nam danas govoriš da je potrebno

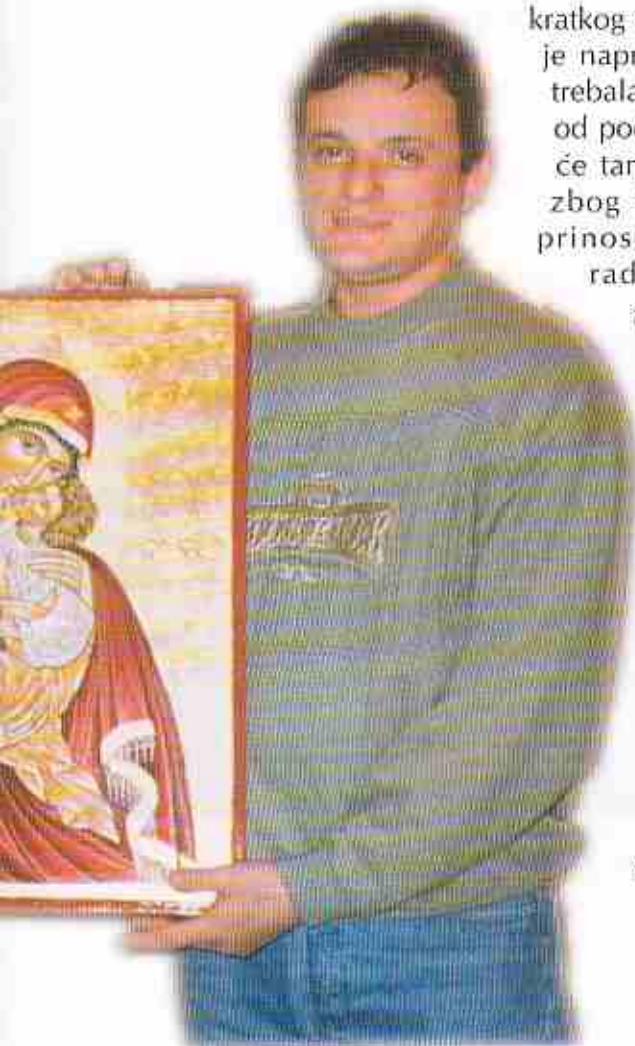
biti potpuno Božji, pa ćemo mi, dakle, gledajući taj lik misliti na tebe i imati u vidu da će nam netko drugi oduzeti vedrinu ako nismo potpuno predani Bogu. Objasni nam, kako si uspio da iz tebe izade ta ikona. Sutra ujutro doći će biskup blagosloviti je."

Nikola: "Mislim da ja nisam napravio ikonu, ona je djelo Duha Svetoga, poglavito je djelo čitave Zajednice. Iskreno, tek prije nekoliko dana sam saznao da će je odnijeti u Brazil, a to je ono

čemu sam se toliko nadao. Prije kratkog vremena rekla si mi da je napravim, budući da si je trebala nekome darovati. No, od početka sam se nadao da će tamo završiti, pa sam je zbog toga pravio moleći i prinoseći tolike žrtve s radošću zbog te želje, gotovo uvjerenja. Sada sam siguran da molitva učinjena srcem biva uslišana."

Mnoge stvari mogu, također, učiniti i ovdje, pokušavajući darovati drugima ono što sam primio, a u ovoj kući ima dosta prilika za to. Tu su mnogi mladi i mnogi bolesnici.

Zamjećujem sa zadovoljstvom da me traže i slušaju. Pokušavam

im dati prave savjete govoreći im o svojim iskustvima, ali ih ponajprije pokušavam približiti Bogu, u čemu se sada osjećam sigurnijim s obzirom da moj duhovni život napreduje.

Tijekom dana Bog je neprestano prisutan u mojim mislima. Često se zateknem kako s Njim razgovaram kao s prijateljem te, iako ne čujem Njegov glas, osjećam Njegovu prisutnost.

No, imam poteškoća prigodom klanjanja, malo puta ga uspijevam duboko doživjeti uronjen u čašćenje Gospodina.

Možda očekujem kako moram nešto čuti, neki nutarnji osjećaj, ne znam, ali napredujući dalje, uspjeh ću to shvatiti jednoga dana.

Zahvaljujem Gospodinu za veliki dar života i za sposobnost koju mi daje, a to je prenijeti drugima ono što od njega primam.

Hvala ti, Oče, što si me i danas uporabio kao oruđe!

Biskup s mladeži koja putuje u Brazil, nakon blagoslova ikone

30. siječnja 1996.

Danas sam, Elvira, shvatio da sam griješio.

Pitajući se, zašto si zatražila da pišem, počeo sam tražiti objašnjenja. Htjela si da ostane jedno napisano svjedočanstvo koje će, možda, jednoga dana poslužiti nekome kao pomoć (na stranu činjenica da je to zanimalo i tebe). Razgovarajući s don Rininom, shvatio sam da postajem umišljen. On mi je otvoreno rekao da to služi meni i shvatio sam da je upravo tako.

Što se tiče umišljenosti, ovih sam dana manje molio za dar poniznosti, a to je ono za čim, kako sam ti već rekao, vrlo žudim. Možda sam bio uvjeren da će mi Bog dati taj dar, pa sam se zato zaustavio u njegovu iščekivanju. No, shvatio sam da mi Bog daje slobodu da steknem poniznost, pomažući mi samo rasvijetliti moje pogreške i umišljenost, kao što se to dogodilo danas.

Danas, slušajući propovijed don Rinina, pogodilo me to što je rekao - da Bog ljubi očinskom ljubavlju. Dugo sam razmišljao o tome.

Kao što znaš, mnogo mi je nedostajala očeva ljubav, ali mislim da je i to poslužilo mom napredovanju. Nedostatak, praznina koja se zbog toga stvorila u meni, tjerala me i tjera me sve više tražiti ljubav najvećega među očevima - Boga!

Mislim na onu brazilsku djecu i djecu čitavog svijeta koja pate zbog nedostatka roditeljske ljubavi i molim Oca da bdije nad njima i omogućiti im osjetiti njegovu ljubav kako je ja osjećam.

1. veljače 1996.

Bio sam vrlo zadovoljan što sam jutros telefonski razgovarao s tobom, Elvira, i da sam ti mogao čestitati.

Tvoje riječi ispunile su mi srce. Rekla si mi da sam često u tvojim mislima i da smo telepatski povezani i kada se ne vidamo.

Iako je sve to tajnovito, ja u to vjerujem.

I ja mislim mnogo na tebe i siguran sam da srca međusobno razgovaraju među onima koji se vole.

Bilo mi je žao što nisam mogao sudjelovati na tvome slavlju, ali sam se pouzdao u osobe koje se nalaze oko mene, u braću koja su zabrinuta za moje zdravlje. Ja bih mogao pogriješiti birajući ono što mi godi, ali ti i braća me volite i birate ono što je bolje za mene.

Obećao sam poslušnost i mislim da je vrlo važno biti poslušan i u tome. To je znak povjerenja.

Moram se pouzdati u druge, jer ponekad vidim da se moje nesavjesno vladanje odražava na mome tijelu.

Činjenica je da u sebi osjećam naboje, pregnuće, volju za djelovanjem. Samo, sve je to nerazmjerno mom tjelesnom stanju, ali prihvaćam i to. Tko zna, jednoga dana, ako to Bog bude htio, moći ću uporabiti ovo pregnuće u borbi za dobro!

Ostao sam u kući sam s Morenom. Dok smo razgovarali, rekao mi je kako uspijeva prepoznati u meni nadljudsku snagu, osobito u nošenju križa. Božja je to snaga.

Znam dobro da ta snaga nije moja, ali vrlo me je dirnulo kada sam to čuo i od drugoga. Sve to govori da me Bog koristi na pravi način kako bih svjedočio o Njegovoj slavi, o Njegovoj snazi, na kraju krajeva, sve ono što želim jest biti oruđem Njegovih ruku.

Morenu sam odgovorio da je Božja snaga neizmjerena milost koju daje svima, odnosno svima koji mu se daruju.

Drago mi je sjetiti se Nikole, ne samo u srcu nego i kao dara kojega mi je Bog dao.

Iskustvo koje sam s njim prošao zacijelo je ostavilo neizbrisliv trag, u prvom redu zato što sam osjetio da me on prihvaća sa svim mojim ograničenjima i da me ljubi na pravi način.

Kad god bih razgovarao s Nikolom, uvijek bi me dirnula njegova vjera u Boga, življena životom konkretnih iskušenja.

Njegova bolest bijaše upravo način da može prinijeti svoju žrtvu za najsiromašnije i one koji su mu blizu. Brinuo se za sve dečke i pokazivao da je najvažnije činiti i prihvatiti volju Božju.

U svom srcu bio je uvjeren da će ozdraviti i svoj život darivati drugima. Kad je od mene tražio da molim za tu njegovu nakanu, tjerao me u dileme, upravo zbog moje male vjere.

Posljednjih dana s njim osjećao sam se slabim i nekorisnim, ali bio je potreban samo jedan njegov osmijeh da promijeni moje duševno stanje.

Nikola je uvijek bio vedra osoba i na usluzi svima. Ono što ga je razlikovalo od drugih bila je njegova volja za životom, njegov osmijeh, njegova ljubav prema Zajednici i povjerenje u nju. Sve to bilo je izvorom radosti za nj.

Naučio me je boriti se bez jadikovanja, ne gubiti nadu i vjerovati u svijet dobra.

Znam da sam tjelesno izgubio Nikolu, ali ga svaki dan osjećam živim.

Zahvaljujem Gospodinu što mi je omogućio susresti ga i time pridonio promjeni moga srca.

Moreno.

2. veljače 1996.

Današnji dan nije bio jedan od boljih.

Preпустиo sam se mlakosti i ono što je osobito utjecalo na mene jest činjenica da sam zapustio molitvu i malo svojih misli uputio Bogu.

Uvijek kada imam ovakve dane, vidim pred sobom svoje siromaštvo.

Tijekom dana često sam bio zamišljen, nervozan i nedruštven.

Na sreću, smeta me ovakvo stanje, pa se brzo trgnem. Ono što mi je najviše pomoglo podići se, pomisao je na druge.

"Sav se dao na to da potakne i ohrabri druge bolesnike, koji leže bolesni u istoj sobi s njim, i to češće u stanju boljem od njegova," tako je rekla bolničarka, dirnuta njegovom velikodušnošću i nesebičnošću, koje su ga tjerale brinuti se i za boli pacijenta pokraj sebe, iako je i sam bio mučen groznicom, kašljem, štucavicom, ježom, grčevima, bolovima tako ostrim i probadajućim.

Morao sam ga najprije prodrmati, a zatim objasniti neke stvari Marku koji u posljednje vrijeme nije dobro, ali ne vidim da se bori protiv toga stanja.

Razgovarati s njim, vidjeti ga da me sluša i zatim ga vidjeti kako se smije, to me vrlo radovalo.

Osim njega ima i drugih mladih bolesnika u toj kući koji loše podnose svoje stanje i žalosni su.

Toliko puta se pitam, zašto im je tako teško biti vedrima, kada to meni uspijeva bez mnogo napora.

Odgovor je jasan. Vedrina je dar Božji.

Znam da sam veliki srećković, zato što je On taj koji mi ju je želio podariti. Ja nisam taj koji je stvara. Bog je onaj koji bira ljude, nisu ljudi ti koji biraju Boga.

Najbitnija stvar danas mi je to da sam se po ne znam koji put osvjedočio da se zatvaram i živim loše ako mislim samo na sebe. U trenutku kada sam se odupro i počeo gledati poteškoće drugih, vedrina se vratila.

Hvala ti, Oče, za sve ono što si mi i danas darovao!

Tko daruje s radošću, prima s ljubavlju, i to je istina. Bog uvijek drži svoja obećanja. Rekao je da oni koji ga slijede, ostavljajući sve, imat će mnogo više na ovoj zemlji.

Hvala ti, Oče, zato što svaki put kada pokušavam učiniti dobro, primam stotinu puta više!

Nikola

2. veljače 1996.

Ovih dana mnogo molim za Concettu, djevojku koja se nalazi u bolnici, koju i ti poznaješ, Elvira.

Kao i mnogim drugima koji je poznaju, Concetta je i meni vrlo draga. Sestra je to slaba i bez zaštite.

Mnogo se molim za nju, budući da se njezin život polagano gasi. Vrlo je loše i ne vjerujem da će još dugo tako poživjeti. Na licima braće koja odlaze pomagati u bolnicu vidim žalost zbog svega toga. Pokušavaju mi skriti Concettino stanje, ali ja jednako uspijevam saznati stvari.

Draga mi je Concetta i žao mi je da pati, ali ne gubim vedrinu. U ovakvim slučajevima vjera mi mnogo pomaže.

Znam dobro da je smrt samo prijelaz, trenutak u kojemu se odvajamo od zemaljskih stvari, a poglavito od boli i patnje, da bismo se našli u vječnom miru i vječno ostali u milosti Božjoj, milosti onoga Oca koji je daleko od svakoga zla.

Misao i vjerovanje u to pomaže mi prihvatiti ove trenutke zemaljske patnje. Smrt je stvarnost koja dodiruje svakoga od nas, prije ili

kasnije. Kada dodirne mene, bit ću vrlo vedar, zato jer vjerujem u Boga i uskrsnuće.

Mislim da će to, ipak, biti trenutak tjeskobe i boli, budući da volim život. Ljubim život zato što je on dar Božji, ali više od svoga života ljubim Boga i zbog toga ću biti miran i vedar onoga dana kada me On pozove k sebi.

Vjera je, ipak, Božji dar, dakle, svakodnevno moram moliti Boga da mi je uvijek daruje.

No, najvažnija je stvar uspjeti prenijeti tu vjeru onima koji se nalaze oko mene, darivati ono što primam i nastojati da se ne prekine lanac dobra.

Oče, molim te, vodi Concettu, u tim trenucima drži je za ruku!

6. veljače 1996.

Elvira, ispričavam se što ti ne uspijevam pisati svaki dan. Ima dana kojima dopuštam da mi površno prolaze i zbog toga, kada dođe večer, ne znam što bih rekao.

Obećao sam ti pisati o onome što proživljavam i dat ću se sav na to, budući da vidim kako mi to veoma koristi. Osobito mi pomaže pobijediti trenutke površnosti moga duhovnog života.

Ono što me je danas ispunilo radošću jest to da sam uspio, zajedno s kuharom i odgovornima za kuhinju, sići u smočnicu i pripremiti nešto hrane za Zajednicu u Spinetti. Dok smo to činili, razgovarali smo o tome kako je važno darivati, osobito darivati s velikodušnošću i radošću. Na posljetku, kao i svi drugi darovi, ni providnost nije nešto naše osobno, nego nam je Bog daruje i pravedno je dijeliti je s drugima.

Jedna od najljepših stvari bila je vidjeti braću koja su bila sa mnom. Trebala si ih vidjeti, Elvira! Jedan govori, "dajmo im to", drugi "dajmo im i to".

Kada smo pripremili sve stvari, bili smo vrlo zadovoljni. Na kraju, kao i uvijek, bilo je više onoga što smo primili od onoga što smo dali. Bog je, naime, naša srca ispunio radošću.

Klanjajući pred Presvetim, pale su mi na pamet te stvari.

Mislím da mi je Gospodin savjetovao da je najvažnije, najveće, ali i najteže dati ono što je u nama - dati same sebe. Istina je da je to najteže. Toliko puta se moram boriti sa samim sobom da bih to učinio, ali istovremeno to me i najviše veseli.

Elvira, toliko bih želio da si sa mnom, kako bih te mogao pitati za savjete i za objašnjenja onoga što proživljavam ovih dana.

U posljednje vrijeme vrlo sam ozbiljan i zamišljen, pokušavam se pomalo izolirati. Iako to ne stvara nesporazume u meni samome i u odnosu s drugima, ne uspijevam, ipak, shvatiti svoje ponašanje.

Mogu li reći da nema ništa što me zabrinjava, što me uznemirava? Možda i postoji kakva zabrinutost koju ne uspijevam vidjeti, shvatiti, možda tek jednostavno proživljavam jedan trenutak prijelaza!

Tješi me saznanje da sam u rukama Božjim i da se, dakle, ne trebam bojati.

7. veljače 1996.

Elvira, jučer sam ti rekao da razdoblje kroz koje prolazim ne stvara sukob ni u meni samome, a ni u odnosu s drugima. Eh, danas nije bilo tako. Bio sam pomalo nabusit i vrlo tih. Dopustio sam da se moje stanje odrazi i na druge.

Pitali su me, što mi je, na žalost, nisam znao odgovoriti zato što ni sam ne razumijem što se događa.

Dodali su potom, kako svoja razmišljanja ne želim dijeliti s drugima, ali nije tako. Dogode mi se ponekad ovakvi trenuci i nikada ih ne uspijevam objasniti.

Žao mi je zadavati brigu braći. Prema nekima sam se odnosio i pomalo grubo, a to nije dobro. Ipak, Elvira, molim se, ne dopuštam sebi ići tim smjerom.

Možda Bog želi da se ja svojim snagama borim protiv ovakvih trenutaka?!

Nedavno sam razgovarao s ocem Aldom, onamo u Bitontu, o ovakvim trenucima. Pričao mi je, ako se ne varam, o sv. Augustinu i o "noći sjetila" koju je proživljavao ovaj svetac. Trenuci su to u kojima ga je Bog ostavljao sama, kao što otac ostavlja ruku malenog djeteta kako bi naučilo samo hodati. Ne znam vrijedi li to i za mene, znam samo da mi je to stanje vrlo mučno, te da ću učiniti sve kako bih ga pobijedio.

Smatram da nam Bog daje snagu za borbu i ja ću je svu upotrijebiti, do svojih krajnjih granica. Izvan tih granica On će biti taj koji će misliti na to. Dok to očekujem, ne smijem stajati skrštenih ruku.

Trebao bih se stidjeti ovakvih glupih ponašanja, zato što su zbog mene bili loše i oni koji se nalaze oko mene. Zacijelo u

ovakvome danu nisam bio oruđe mira i radosti u rukama Božjim.

Molim Te, Oče, da mi oprostiš i molim te da mi pomogneš rasvijetliti moje nedostatke.

Molim i tebe, Elvira, oprosti mi, budući da nisam proveo u djelo savjet koji si mi dala telefonski prije nekoliko dana, tj. da se trebam truditi pozitivno misliti, što će mi pomoći da živim dobro.

Pokušat ću se popraviti kako bih nadvladao te poteškoće. Sutra ću pitati oprostjenje od braće koja su podnosila moju živčanost i to će mi, vjerojatno, pomoći rasti u poniznosti. Bilo kako bilo, sada kada sam ti napisao te stvari, osjećam se malo bolje.

Zadatak koji si mi dala, vrlo mi pomaže. Zacijelo će mi dati i tolike druge stvari.

Hvala ti, Elvira, i želim ti svako, svako dobro!

Nikola sa sestrom Marijom

8. veljače 1996.

Draga Elvira, danas sam nešto bolje, iako sam poslijepodne morao provesti u krevetu zbog male groznice, ali sam se osjećao opuštenije nego jučer.

Započeo sam dan tražeći oprostjenje od neke braće zbog mog jučerašnjeg ponašanja, a nakon toga radeći s drugima pokušavao sam se više smiješiti i biti društveniji.

Elvira, onako je kako ti kažeš: kad je čovjek dobro sa samim sobom, dobro je i s drugima, a uglavnom su i drugi dobro s tobom.

Zbilja, danas su mnogi željeli razgovarati sa mnom, osobito poslijepodne kada sam bio u krevetu.

Svi su razgovori bili vrlo ozbiljni i bili su upravljani na značenje molitve.

Govoreći o tome danas, pokušavao sam razjasniti važnost koju Bog ima u mom životu. Pokušavao sam objasniti kako slijepo vjerujem u vječni život, te da se zbog toga ne bojim umrijeti.

Namjeravao sam objasniti kako život živim kao pripremu za zasluživanje Kraljevstva nebeskog. Zbog toga moliti i u prvom redu činiti dobro, radeći Božje darove, jest temeljna zadaća za pripremu prijelaza u vječni život, bilo kad da se dogodi.

Danas je iz Rima stigla Aldova majka, te sam razgovarao s njom. Vrlo je zabrinuta za svoga sina, koji doista nije u dobru stanju.

Pokušavao sam je malo utješiti, ali nijednoj majci nije lako prihvatiti gubitak vlastitog sina. Da bi to mogla, trebala bi uspjeti ljubiti Boga više od svoga sina.

Govoreći joj shvatio sam da je žena vjere, ali da je prije svega majka i da je slabo ljudsko biće, te mislim da joj zbog toga nisam bio od neke velike pomoći. Jedina stvar koju mogu učiniti jest moliti se za nju i za sve majke koje pate. Možda i moja mnogo pati zbog mene, ali znam da se u svojoj prostodušnosti i skromnosti pouzda u Boga i da uspijeva patiti u tišini.

Mnogo dobra želim svojoj majci i priznajem ti da bih želio imati skromnost koju ima ona. Nadam se da ću je jednoga dana uspjeti zadobiti.

Tražim od tebe, Oče, dar vedrine za sve majke koje pate!

Nikola je mladić vrlo vedre duše, srca, duha, ali je i on prošao dramatične trenutke i duše i srca i duha." (Elvira) Njegovo svjedočanstvo u Svetištu Selvaggio (TO), 15. kolovoza, na blagdan Marijina Uznesenja: "Zovem se Nikola. U Zajednici sam oko dvije i pol godine. Elvira je prije govorila: "Molitva je sve. Kada sam ušao u Zajednicu bio sam gotovo mrtav. Mogu reći da me je molitva uskrsnula, kako iznutra, tako i izvana, iako uz velik napor. Prije je Elvira govorila o "vjeri" i pitao sam se, koliko je velika moja vjera. Mjeri se sadašnja vjera i zamolio sam Gospu da umnoži moju vjeru. Shvaćam da je najvažnija stvar molitva. Nisu toliko važne moje želje, moji planovi, nego je važno, prije svega, uspjeli svaki dan prihvaćati Božju volju. Ovih sam dana tražio dar duhovnog ozdravljenja, a poglavito tjelesnog. No, shvaćam da to nije ono najbitnije. Bitno je naučiti prihvaćati Očevu volju. Činim to zahvaljujući samo molitvi. Teško je, ali mijenja iznutra. Seropozitivan sam, to je moja bolest, to je moj križ koji me mijenja. Već nekoliko godina sam seropozitivan, od svoje četrnaeste godine, a to što sam živ dosad, mogu zahvaliti samo Bogu. Prije ulaska u Zajednicu bio sam gotovo mrtav, kako u duši tako i izvana. Ušao sam u Zajednicu s malo nade, ali ona mi je spasila život i nastavlja mi ga spašavati još i danas."

9. veljače 1996.

Elvira, dogodilo se ono čega sam se bojao ovih dana. Noćas, poslije toliko patnje, Concetta je uzišla na nebo. To je nanijelo patnju i meni i braći koja su je poznavala, ali znamo vrlo dobro da je ona sada mirna, završila je s patnjom i zacijelo je sada u raju. Zaslužila ga je.

Toliko puta, kad bismo razgovarali, ostavljala je dojam da je pomalo udaljena od Boga, ali sam uvjeren da je u svojoj nutрини duboko vjerovala, tako da sam siguran da je sada u Očevim rukama. Toliko sam volio Concettu, a i ona mene. U posljednje vrijeme bili smo gotovo uvijek zajedno u bolnici i pokušavali se u patnji međusobno uspoređivati.

Imao sam na zemlji sestru koja me voljela i koja je molila za mene. Sada na nebu imam sestru koja me još više voli i koja, zacijelo, moli za mene još više.

Sva braća iz kuće nisu saznala za to, samo oni koji su bolesni. Za sada smo tako odlučili.

Ja bih, doista, to svima rekao, pokušavajući u prvom redu objasniti da je samo prešla u bolji život, u vječni život, u ljubav Božju. I to je datost kojoj treba smjelo pristupiti, iako je sve to bolno.

Sutra ću o tome porazgovarati s drugima i ponovno ćemo zajedno vidjeti što je bolje učiniti.

U posljednje vrijeme vidio sam kako umiru mnogi oboljeli

od side. Mnogi od njih bili su u boljem stanju od mene.

Priznajem ti, Elvira, pokušao sam zamisliti, predočiti si trenutak u kojemu će se to dogoditi i meni.

Iskreno govoreći, ne uspijevam vidjeti taj trenutak blizu, ne osjećam u sebi da je smrt nadomak.

Tko zna, možda se u Božjim planovima uistinu nalazi ozdravljenje. Ja sam u Njegovim rukama i kako god da bude, meni će odgovarati.

Zacijelo će Concetta moliti za mene, tako da mogu uvijek vedro prihvaćati Božju volju, a ja ću se u svojoj malenkosti moliti da njezina duša konačno uživa mir.

Hvala ti, Oče, za dar života, ali hvala ti osobito i za to što nas sve zoveš u vječni život.

"Nikola zacijelo", nadodaje jedna druga vrlo mlada bolničarka, "bijaše u svemu poseban. Iako je znao da mora umrijeti, kao i njegovi prijatelji koji su mu prethodili u smrti, bio je uvijek vedar i radostan što živi i sve je činio da nastavi živjeti. Osim toga, nikada nije pretjerivao s traženjem da mu se olakšaju patnje kada mu se savjetovalo da pričeka i bude strpljiv. Nikola je bio i jest pravi primjer za sve."

11. veljače 1996.

Draga Elvira, svi su, preko bolesne braće u bolnici, bili obaviješteni o Concettinoj smrti. Svima je bilo žao, ali su svi bili zadovoljni da mogu moliti zajedno za nju i provesti neko vrijeme u klanjanju, izražavajući tako dobro koje su joj željeli. Ti su trenuci značili rast za sve nas. Nije lako prihvatiti tu stvarnost i to na pravi način. Ponetko je, na žalost, reagirao pogrešno i sebično, više od žalosti za njom, i zabrinuo se za samoga sebe zato što se, budući je seropozitivan, osjetio blizu smrti.

To me je ranilo i upitao sam se, po tko zna koji put, zašto se toliko bojimo smrti. Pokušavam na sve moguće načine pomoći drugima da shvate kako se treba pouzdati u Boga, jer s Njim se ne može bojati. Ne činim to toliko riječima koliko primjerima i to je vrlo teško poslanje, Elvira. Vjerujem da me Otac sada zove to činiti. Molim Boga da uvijek imadnem snage odvažno pristupiti tom poslanju. Znam da me u tome prate i tvoje molitve, Elvira. Ti si danas u Lurdu kako bi proslavila, zajedno s milijunima drugih osoba, Marijino Bezgrješno Začeće.

Zacijelo mnogo moliš za nas, stavljajući nas sve u Marijine ruke. Hvala, Elvira! Također, i mi molimo za tebe, kako bismo zauvijek bili ujedinjeni u molitvi srca.

Elvira, moli se za mene da ne posustanem svojim životom svjedočiti Božju snagu.

Volim te i nosim u srcu!

12. veljače 1996.

Elvira, križ je danas bio najteži.

Spopada me užasan kašalj, teško mi je disati. Bio sam u groznici i morao sam ostati u krevetu čitav dan.

Danas je bilo najteže podnositi težinu križa. Bio sam pomalo žalostan i, više od svega drugoga, umoran od ovakvoga života.

Ipak, vjerujem da mi je Duh Sveti došao pomoći. Slušajući Radio Mariju čuo sam svećenika koji je objašnjavao Kristovu patnju u Maslinskom vrtu. I On je, također, želio odbaciti svoj križ, ali zbog ljubavi prema Ocu i prema čovječanstvu prihvatio je poslušno svoju sudbinu.

Sjećanje da je Krist to učinio i svojim darivanjem spasio svijet, pomoglo mi je podići se. Elvira, ja nisam Krist i moje patnje ne mogu spasiti svijet, ali ih ne želim odbaciti, ne želim ih potratiti. Povjeravam ih, dakle, Isusu. On zna kako ih uporabiti i, stavljene u Njegove ruke, zadobivaju vrijednost.

Priznajem ti da mi taj govor još nije tako jasan, dapače još je misterij, ali osjećam da je to tako, kako mi i ti uvijek kažeš.

Razumijem toliko stvari, ali još uvijek se pitam: "Čemu patnja, zašto među tolikim putovima Bog toliko ljubi baš taj? Zašto ga toliko ljubi da ga je izabrao i za Svoga ljubljenog sina Isusa?"

To je misterij i ne shvaćam ga potpuno. Moram, dakle, prihvatiti činjenicu da je moje obraćenje utemeljeno na patnji, te da se preko patnje spašava moja duša i to bi mi trebalo biti dosta.

Molim te, Oče, pomoz mi da Ti se sav predam i povjerim, bez traženja razjašnjenja.

"Tijekom duge kalvarije, zacijelo je onaj koji je među mladima ponajviše patio," podvlači glavna sestra, koja se prisjeća da je "on od opravdanog i ljudski shvatljivog stanja nepodnošenja boli, stupnjevito prešao na prihvaćanje, mogla bih reći junačko, svoje patnje, raznolike patnje, obilježene tijekom dugih tjedana iznimno bolnim osjećajem krajnje poteškoće u disanju, dok je u isto vrijeme bio potpuno svjestan toga.

Čini mi se da je taj izvanredni duh podnošenja išao usporedo sa snagom kojom je, među prstima desne ruke, stiskao krunicu. "

16. veljače 1996.

U istinu se ispričavam, Elvira, što nisam pisao posljednjih dana.

Nisam dobro i primljen sam u bolnicu. Sad, kada sam bolje, koristim taj trenutak da bih pisao.

Ipak, na stranu tjelesnost, duh je dobro jer je Bog sa mnom, možda je ispravnije reći da sam ja s Bogom, budući da je Bog uvijek sa mnom. Ja sam onaj koji se s vremena na vrijeme udaljava od Njega!

Prinosim te patnje i te dane koji su sve teži i teži, vjeruj mi, Elvira! Mislim da čak imaju veću vrijednost. Prinosim ih za brazilsku djecu i za sve misionare, uključivši i našu braću.

Molim se da se nikada ne pokaju zbog svoga izbora i da ga žive, svakoga dana, kao dar Božje ljubavi.

Jedan drugi bolniĀar, kojega pitam za Nikolu, poslije nekoliko minuta ulazi u moju radnu sobu sa suzama u oĀima i potresen: "Ne mogu zaboraviti onu Nikolinu vedrinu, tako duboku, koja je nama bila jednostavno neshvatljiva", govorio je to sa znatnim suosjeĀanjem, dok se u svome duhu prisjeĀao lika toga mladiĀa koji je "zacijelo", pridodaje on, "znao pokazati sposobnost zaista pohvalnog podnoŀjenja i koji je znao dobro ŀivjeti svoj ŀivot, razoruĀavajuĀom mirnoĀom, iako se nalazio u svome bolesniĀkom krevetu. Svatko od nas, kada je bolestan, stavlja sebe u prvi plan, za Nikolu, pak, patnik kraj njega bijaĀe objekt njegova zanimanja, njegova hrabrenja, njegova poticanja."

Kao što sam ti rekao na početku, ovih je dana patnja velika i malo sam molio, ali dobra stvar je što ovdje, u bolnici, imam mogućnost svaki dan primiti sv. pričest. To je ono što mi pomaže jer, iako su potrebni antibiotici, u prvom redu je potrebna Božja ruka!

Danas me je raspoložila jedna djevojka koja je došla u bolnicu posjetiti me. Inače se priprema za poziv bolničarke i upoznao sam je nedavno, dok je bila na praksi, te mi je rekla kako je se kod mene najviše doima svjetlost očiju koje izražavaju mir i vedrinu. Svjetlo je to koje mi dobro poznajemo, Elvira, svjetlo je to Božje. Rekla mi je da ga je vidjela i danas, iako sam imao vrlo umorne oči i morao sam disati pomoću aparata. Nije se zaustavila na mom tjelesnom stanju, nego je gledala u dubinu. Potvrdila mi je, dakle, da me Bog rabi kao oruđe u Svojim rukama. Ta je djevojka preko mojih očiju zbilja vidjela Božju snagu, snagu koja se prikuplja i u boli.

"Promatrala sam Nikolu za vrijeme njegovih boravaka u bolnici i cijenila sam njegov osobit način opuštanja prema nama na Odjelu, prema prijateljima, prema Zajednici koja je bila njegova kuća, njegova obitelj.

Jednoga dana, kada je bio posebno tučan, rekao mi je da je osobita osoba čiji primjer može slušati drugima. Izbjegavao je moje riječi, pomalo sladunjave za njegov ukus. Taj put odgovorio je suho i uljudno: "Trebala si me prije poznavati". To je bio početak i nije bio lak. Ne pronalaze se lako riječi za osobu kakav je Nikola. S njim se ne može biti površan. Bolest ga je napadala sve okrutnije, prisiljavajući ga na duge boravke na Odjelu, gdje radim kao bolničarka.

Shvaćala sam da je moje zanimanje za Nikolinu osobnost i za njegov život proisteklo iz toga što su ga pogreške iz prošlosti i iskustvenja bolesti doveli do dubokog hoda u vjeri, dok se ja u isto vrijeme koprcam u mučnoj borbi za život mnogo više od njega, iako su moje poteškoće manje. Bila mi je utjeha poznavati ga.

Svi ga se sjećamo s njegovim vječnim osmijehom, koji je zrcalio njegovo nutarnje sunce. Nikada ga neću zaboraviti. Kako se može zaboraviti netko tko je često uspijevao učiniti me neumoljivo ne-rvoznom svojim slatkim izazivačkim ispitivanjem: "... kako se dogodilo, Ana, da si ponovno počela puno putiti?"

Bijale nemoguće izbjeći njegove oči kada je tražio odgovor. Bijahu to oči istine, činilo mi se katkada da je uspijevao razlučiti svoje stanje gledajući se izvana i ironično se odnositi prema najočajnijim trenucima. "Život je dar Božji i dosta", činilo se da kaže njegova hrabrost.

Ana

Elvira, ovdje, u bolnici, stanje je pomalo žalosno. Mnogo je bolesnika i to težih. Na žalost, među teškim bolesnicima su i naši, Aldo i Lorenzo. Ovih dana prikazat ću svoje molitve i za njih. Samo im Bog može pomoći vedro živjeti.

Uvjeren sam da ti moliš za njih i za mene.

Mnogo ti zahvaljujem, Elvira, uvijek te nosim u srcu!

18. veljače 1996.

Elvira, dogodi se često da se mnogo žalimo. Mislimo da nam je loše sve dok ne susretnemo nekoga kome je gore nego nama. To se dogodilo danas i meni.

Tu sam kako bih pokušao spavati i patiti što manje, ali ovdje ima netko tko je gore od mene.

Jučer je ispred moje sobe prošla jedna djevojka praćena sestrom iz "Grada mladića".

Njezino me lice, Elvira, potreslo. Bijaše izgubljena, preplašena, vidjelo se da je plakala, tražila je pomoć i milost.

Jutros sam saznao da su je već stavili na filtre i da je u komi. Najteža stvar bio je užas koji se čitao u njezinim očima. Možda je, također, vrlo usamljena!

Danas sam proveo većinu dana misleći i moleći za nju. Nadam se da će joj u ovome trenutku, kada se nalazi u komi, Bog pokazati svoju ljubav i očinsku zaštitu.

Moralo bi me biti stid tužiti se, budući da sam veliki srećković. Ne osjećam se samim i nisam tako zastrašen kao ta djevojka, jer imam uza se toliko onih koji me vole. Osobito stoga što mi Bog dopušta osjetiti Njegovu ljubav i Njegovo prisustvo uza me. Vjerujem da će se i ona približiti Bogu. Tako bih htio učiniti nešto za tu djevojku, ali ne mogu, nemoćan sam. Ona je, naprotiv, toliko mnogo učinila za mene, jer sam shvatio koliko sam sretan. Oče, molim Te čitavim srcem, budi joj blizu, drži je za ruku u ovome trenutku.

20. veljače 1996.

Elvira! Potpuno je istinito da Bog sluša molitvu srca. Saznao sam, naime, da je ona djevojka, koja je bila u komi, sada bolje i da je došla k sebi. Elvira, velika je Božja dobrota! Ona je djevojka bila u opasnosti da umre bez spoznaje Boga i bez obraćenja, sada, naprotiv, ima tu mogućnost. Sada je svjesna, i sestre iz Grada, koje su uz nju, pokušat će joj pomoći u tome hodu. Ovih se dana molim da se obrati i primi Boga u svoje srce, tako da bude spremna prihvatiti bilo što da joj se dogodi. Također, i ja sam danas bolje. Mislim da je najgore prošlo. Budući da provodim cijeli dan u krevetu, izgubim kontrolu nad mislima, pa one počinju lutati, te mi zbog toga naviru događaji iz prošlosti, lijepi i ružni. Razmišljam kako bi bilo lijepo da sam imao dobre odnose sa svojim ocem, ali još i danas kada ga vidim osjećam se sputan, zauzdan u svojim odnosima. Tko zna, Elvira, možda u dubini svoga srca još nisam oprostio svome ocu. Toliko puta, prisjećajući se zla koje mi je činio, uzavre mi krv. Znam da sve to pripada prošlosti i da se moj otac pokajao zbog svega. Ipak, pokatkad još osjećam srdžbu u sebi,

možda mu, uistinu, još nisam oprostio.

Elvira, to je zacijelo vrlo ružno i vjerojatno prijeći moj put obraćenja. Morat ću još mnogo moliti kako bih imao čisto srce, koje neće zlopamtiti.

Danas mi je um opet malo sanjario. Prisjećao sam se trenutaka u kojima sam bio drvodjelja, radio i bio dobro (tjelesno).

Razmišljao sam, kako bi bilo lijepo kada bih jednoga dana ponovno mogao raditi, ali poglavito kako bi bilo lijepo biti dobro i moći služiti Gospodinu čitavom svojom snagom, služiti ga u najmanjima, u najsiromašnijima.

Neka se izvrši, ipak, uvijek volja Božja.

Hvala ti, Oče, za sve ono što si mi danas dopustio živjeti i otkriti.

Ne pitajte te mladiće zašto su se drogirali, pitajmo to sami sebe, pitajmo se što smo sijali. Naši mladići pokušavaju pobjeći zato jer su ponekad u kući leševi, zato što nemaju uzora. Oni su se drogirali zato jer smo mi otrovani. Na stanovit način oni su proroci. Prepuni smo strahova, budući da ne znamo ljubiti Istinu. I to je droga. Mladi, dakle, gube nadu, nemaju više povjerenja ni u koga.

Sestra Elvira

23. veljače 1996.

Danas mi je kapelan objasnio važnost kontemplacije i kako je ona predokus onoga što će biti u raj, tj. kontemplacija Božjega prisustva. Savjetovao mi je tražiti dar kontemplacije, ali ja nikada nisam osjetio da me to privlači.

Bolje uspijevam u konkretnoj molitvi, ne osjećam se tako mističnim. Također, kada sam na klanjanju, malo kada uspijevam duboko moliti. To je zacijelo nedostatak, ali bolje uspijevam u djelovanju. Bilo kako mu drago, Bog je uvijek u mojim mislima. Govorim mu često tijekom dana; ne znam je li to ista stvar, ali za sada mi to najlakše uspijeva. Uvijek sam bio više za djelovanje, nego za mističnu molitvu, ali učinilo mi se danas kako Bog želi da počnem meditirati. Možda je zbog toga dopustio bolest. Naime, trebam rasti više u molitvi nego u djelovanju.

Možda griješim, ali pokušat ću. Ponovno se zatičem u pokušaju traženja buduće volje Očeve. Često se zatičem u takvim razmišljanjima. Ipak, oporavljam se pomalo. Mislim da ću vrlo brzo izići iz bolnice.

Drugi se ovdje nalaze već nekoliko mjeseci i čini se da im je neprestano sve gore. Neki od njih se pouzdaju u Boga, kao i ja. Pitam se, dakle, što će Bog željeti od mene. Oče, u očekivanju da mi otkriješ svoju volju, pomози mi vedro živjeti sadašnjost!

26. veljače 1996.

Vrlo me uzdrmalo današnje Evandjelje, mjesto gdje Isus kaže: "... bio sam gladan i dali ste mi jesti, bio sam žedan i dali ste mi piti, stranac bijah i primiste me..."

Nakon toga nadodaje: "Svaki put kada ste ovo načinili jednome od moje najmanje braće, meni ste učinili."

Eh da, Elvira, uzdrmalo me to zato što se možda ne ponašam kako Isus naučava; u sobi pokraj moje nalazi se jedna bolesna djevojka i tako bih želio pomoći joj, govoriti joj, ali dosada to nisam napravio. Osjećam da joj se ne uspijevam približiti.

Sprječava me to što ne uspijevam nadvladati samoga sebe i poći joj u susret.

Isus mi je danas pomogao shvatiti da joj moram pomoći, čak i ako ona to bude odbijala i pošalje me "prošetati". Naime, moram činiti dobro i ne misliti na samoga sebe. Nadam se da će mi Bog ovih dana pomoći pobijediti samoga sebe, nadvladati moju sebičnost, moju udobnost.

Don Rinino mi nedavno reče da živjeti posvećenim životom znači posvetiti svako djelovanje, svaku misao tijekom dana. Čini mi se da se ne vladam kao onaj tko je posvećen; moram pokušati pomoći joj, čak ako na kraju i ne uspijem, ali moram to učiniti!

Molim te, Oče, oprost mi za moje nedostatke.

Danas je, ipak, bio jedan dan pun darova. Naišao je otac Pino iz "Grada mladih", te smo malo razgovarali o patnji, o križu i o tome kako se sve to može preoblikovati u spasenje duše, kako može obogatiti osobe koje se nalaze uz nas.

Bilo mi je drago govoriti o tome. Imam potrebu, s vremena na vrijeme, za nekim tko će me podsjetiti da križ, s Božjom pomoću, postaje oruđe obraćenja.

Molim te, Oče, daj mi uvijek snage ići naprijed i poglavito mi pomozí darovati drugima ono što besplatno primam od Tebe!

27. veljače 1996.

Mislim da je savjest jedan od najvećih darova koje nam je Otac dao. Ovih dana nije me ostavljala na miru!

Nisam se, naime, susreo s onom djevojkom koja je u sobi blizu moje.

Savjest me čitavog razbucala, nisam se uspijevao smiriti zbog toga svoga nedostatka, ali danas sam pobijedio svoju lagodnost i otišao sam popričati s njom.

Dugo smo brbljali, ispričao sam joj svoj život, kakav bijaše prije i kakav je sada.

Slušala je sve što sam joj govorio. Ipak, uostalom kao i svi mi, pokazala je strah i odbojnost prema Zajednici, a još više molitvi.

Pokušat ću, ipak, još govoriti s njom, uspostaviti prijateljstvo, bez namjere da joj dosađujem, jednostavno pokušavat ću je uvjeriti da Bog djeluje u onome tko se pouzda u njega.

Moj je zadatak pomoći joj upoznati Svjetlo. O ostalom će zatim Bog brinuti.

Možda neću ništa trenutno riješiti, no uvjeren sam da će, prije ili kasnije, kada bude zgodan trenutak, razmisliti o tim riječima.

Zahvaljujem ponovno Bogu za savjest. Da nije nje, lako bih pao u površnost, ravnodušnost i ne bih činio dobro na koje me Bog poziva.

Ne bih mogao biti oruđe u Očevim rukama, kao što sam mu obećao da ću biti, i živio bih u bijedi sebičnosti.

No, naprotiv, hvala Bogu, postoji savjest koja je Svjetlost našega Oca koji ne napušta svoju djecu i koji ih vodi. Ovih dana, ipak, ponovno sam shvatio koliko je slabo i maleno ljudsko biće, bez Božje pomoći.

Zatvorio bih se u samoga sebe, a ja ne želim biti takav!

Živjeti samo za sebe, osiromašuje me, ali svaki put kada se uspijem darovati drugome, primam neizmjernu radost i zavrjeđujem više milost Božju. Blagoslivljam te i tako ti zahvaljujem, Elvira, jer si mi pomogla upoznati Svjetlost, pokazala si mi Boga koji me je odmah uzeo za ruku.

"Niste vi izabrali mene, nego sam ja izabrao vas" - upravo je tako!

Našao sam se na tom putu, bez svoje volje izabranom, ali sada kada ga poznajem, odlučujem se za njega svaki dan. Moj život više ne bi imao smisla izvan kršćanskog puta, puta koji nas vodi Ocu.

1. ožujka 1996.

I u bolnici postoje mnoge mogućnosti činiti dobro, jer neki mladići žive u očaju, u osamljenosti, u drogi.

Silvano i ja pokušavamo im pomoći, nastojeći ponajprije s njima uspostaviti prijateljstvo i voljeti ih.

Sve više shvaćam da je ljubav najvažnija stvar. Želiš li nekome pomoći, najprije ga moraš voljeti, kao što kaže Gospodnja riječ: "Isus, pogledavši ga, zavoli ga..."

Jedan drugi odlomak Evanđelja kaže: "... mnogo joj je oprostio zato što je mnogo ljubila. "

Sve to ozdravlja u prvom redu mene, moje srce i uči me, Elvira, kako je ljubav važna, bez nje ni molitva ne bi imala učinka, bila bi ništa, jer je molitva ljubav!

Kada uistinu molim srcem, vidim uspjeh. Bog me sluša, budući da izravan doticaj s Bogom prolazi kroz srce, tj. kroz ljubav koju svatko od nas ima u sebi.

Vjerujem da trebam mnogo moliti kako bi što više u meni rasla ljubav koja obuhvaća sve ostalo, dobročinstvo, nesebičnost, milosrđe, mir, radost i sve ono što pripada Bogu.

Ovih dana molimo za Lorenza. Mislim da je stigao do najvažnijeg životnog trenutka. Vrlo mu je loše i vjerujem da Bog u svome neizmjernom dobročinstvu čeka da bude spreman uči u Njegovo kraljevstvo.

Molimo se za to i, zaista, ovih se dana ispovjedio, pričestio i

primio bolesničko pomazanje. Sada se prepušta na Očevu volju.

To je velika Očeva ljubav: čeka da se Lorenzo obrati kako bi bio spašen u vječnom životu.

To je veliko Očevo milosrđe: briše život življen u grijehu i osvrće se samo na iskreno obraćenje u posljednjim trenucima tvoga života.

Pitam se, jesam li se uistinu pokajao za sve svoje grijehе. Ne vjerujem, jer ponekad me zlo napastvuje preko sjećanja i teško ih uspijevam odagnati.

Put obraćenja je dug i naporan, ali ako ljubav u meni raste, sve će biti puno lakše.

Molim te, Oče, pomoz mi ljubiti!

1. ožujka 1996.

Elvira, Lorenzo je već na kraju svoga zemaljskog života, u komi je i svakog trenutka Bog će ga pozvati k sebi. Sretan sam zbog njega, budući da je posljednjih mjeseci zaslužio raj, ne samo svojim patnjama nego i svim onim što je darovao, čak možda to ni ne znajući. Preko njega je djelovao Bog, služeći se njime kao oruđem.

Dvorila su ga mnoga braća i boraveći uz njega vidio sam da su se mnoga obraćala. Porasli su u ljubavi, u milosrđu, u besplatnoj pomoći svima koji su ih trebali. To su darovi koje su primili preko Lorenza!

Držim da Lorenzo pomaže i svoje ukućane. Ovih su se dana gotovo svi sabrali u bolnici kako bi mu bili blizu.

Njegova obitelj uvijek mi je izgledala pomalo emocionalno hladna, ne govorim to zbog zloće, odrasli su tako naučeni.

Ovih dana ih, naprotiv, vidim ujedinjene, plaču, provode mnogo vremena ovdje ostajući sve do večeri, izražavaju sada dobro koje žele jedni drugima i koje žele Lorenzu.

Lorenzo, bez da to zna, daje mnogo i meni, daje veliki primjer prepuštanja Ocu.

Prošlih dana, kada je još bio pri svijesti, ispovjedio se, pričestio i primio bolesničko pomazanje, znajući vrlo dobro u kakvom je stanju.

Njegova mi je sestra rekla da joj je Lorenzo povjerio da se ne boji smrti.

Meni je uzor. Nadam se da ću i ja, kada me Otac bude pozvao, zadržati tu njegovu opuštenost.

Oče, budi mu blizu i prati ga u tom trenutku!

5. ožujka 1996.

Danas je dan bio bogat darovima.

Došle su me posjetiti moje sestre.

S njima sam vrlo povezan. Rasli smo pomažući jedni drugima. Proživljavali smo iste patnje, ali nam je upravo to pomoglo rasti u zajedništvu.

Razgovarali smo malo o ocu, o tomu kako se pokajao za zlo koje je učinio i kako sada pati, budući da se osjeća usamljenim, isključenim. Malo je povjerenja bilo među nama, malo razgovora i sada, kada se obratio, pati zbog toga.

Razgovarajući s mojim sestrama, odlučili smo da se treba izdignuti, poči mu u susret i pokazati mu da ga volimo!

Ja sada živim ovdje, Zajednica je moja obitelj. Ipak, bio bih vrlo radostan kada bih koji dan mogao provesti s njima.

U posljednje vrijeme mnogo mislim na to. Želio bih uspostaviti odnos s ocem.

Mislim da bi mi to pomoglo ozdraviti rane iz prošlosti, postići istinskiji oprost mome ocu.

Radostan sam zbog te želje. Među tolikim darovima koje tražim od Oca, daruje mi i sposobnost oprosta i ljubljenja.

Ta želja mi to potvrđuje. Sada osjećam kako sve više i više volim oca i polagano postizem potpuniji oprost. Naime, vjerujem da sam mu do sada samo polovično oprostio. Sve to shvaćam kada oživljavam trenutke proživljene s njim i kada me pomalo spopada ljutnja, znak kako moram još ići putem oprostjenja.

Kada budem imao priliku provesti koji dan s njim i sa

mojome obitelji, želio bih se iskupiti.

To su dobri i iskreni osjećaji koje je Bog stavio u moje srce i zbog toga vjerujem da će mi pružiti tu priliku.

Također sam radostan da i moje sestre imaju iste osjećaje i iste želje. One ga imaju mogućnost često vidati. Nadam se i molim za njih da uspiju, konačno, pružiti malo ljubavi našem ocu koji je, na žalost, nikada nije primio u obilju tijekom svoga života.

Hvala, Oče, za sve ono što činiš u našim srcima!

Lijepa stvar koja mi se danas dogodila bio je telefonski razgovor s majkom.

Puno je volim, ali sam joj rijetko to govorio. Nikada nisam bio sposoban o tome govoriti, jer se to u obitelji prešućivalo. Živjelo se uronjeno u poteškoće i zatvorenost u sebe.

Danas, naprotiv, putem telefona, osjetio sam potrebu reći joj da je volim, a isto je i ona rekla meni. Vjerujem da ju je to ispunilo radošću kao i mene.

Elvira, ovo me je naučio dobar Bog preko tebe i Zajednice: ljubiti, bez straha izražavati ljubav, kako pokretima tako i riječima.

Prije mi se ovakvo ponašanje činilo znakom slabosti, ali sada, naprotiv, znam da je neizmjerena snaga, snaga ljubavi, snaga slobode izraziti ono što imaš u sebi: snaga Božja!

Sada se osjećam slobodnijim i nije me strah pokazati slabost, ili pak gušiti dobre osjećaje koje mi Bog stavlja u srce.

Bog mi preko tebe i svih onih koji su oko mene daje - slobodu!

6. ožujka 1996.

Ove noći, u 4, 00 sata umro je Lorenzo.

Sada je zacijelo u miru, obavijen svjetlom i ljubavlju Božjom. Još sam jedanput u doticaju sa stvarnošću smrti, ali kao što znaš, Elvira, nisam prestrašen zato što vjerujem u uskrsnuće. Prošlih godina, kada bi tko umirao, bio sam vrlo žalostan. Zatim, živeći u drogi, postao sam ravnodušan, budući da mi je smrt već bila uz bok svaki dan. Sada, kada netko umre u milosti Božjoj, ne žalostim se. Naravno da mi je žao, ali sam miran zato što znam da će ustati u Kraljevstvu nebeskom i to me čini sretnim. Prestao je patiti i ušao u vječni mir.

Molit ću se za njega, ali sam uvjeren i da će on moliti za mene!

Sada veoma ljubim život; radostan sam načinom kako živim, iako patim. Život je veliki Božji dar i zbog toga ga ljubim, ali me nije strah ostaviti ga kada dođe vrijeme za to, budući da znam da ću ući u pravi život, onaj vječni!

Ipak, Elvira, u sebi ne osjećam da će se to brzo dogoditi. Tko zna, možda me Bog želi tjelesno ozdraviti.

Bilo kako mu drago, jedna je stvar sigurna: ja neću ništa mijenjati, bilo da mi udijeli dug život, bilo da me uskoro pozove k sebi.

Slijedeći put obraćenja, vjere, prepuštanja Bogu, Otac mi daje moć shvatiti to.

Molim Te, Oče, upravljaj me iz dana u dan i koristi me kao oruđe, onako kako Ti želiš. U Tvojim sam rukama!

9. ožujka 1996.

Toliko je načina propovijedanja Evandjelja: primjerima, djelima, riječima.

Danas me zapalo da riječima naviještam Evandjelje, govoreći o onome što mi daje molitva.

Posjetila me jedna pripravnica za bolničarku, prijateljica i kolegica nekih učenica koje sam upoznao ovdje u bolnici i koja mora napisati rad o ovisnosti o drogi.

Tako smo malo razgovarali. Govorio sam joj o svojoj prošlosti, ali poglavito o svojoj sadašnjosti i među tolikim razgovorima koje smo vodili nije bio ni jedan koji nismo zaključili molitvom.

Vjerujem da sam joj uspio prenijeti mnoge stvari. Jedan bivši ovisnik koji se okušao u svemu, koji je prodavao drogu, krao, varao, obmanjivao i učinio mnogo zla, koji nikada nije molio i upoznao Krista jer je bio daleko od religije, sada govori o Bogu kao da je to najprirodnija i najneophodnija stvar na svijetu.

Vjerujem da sve to ima velik učinak i danas je uistinu bilo tako.

Djevojka nije imala pred sobom svećenika koji joj je propovijedao, nego mladića koji je uvijek živio u zlu i koji je sada upoznao dobro i sve je to iskusio na svojoj koži.

Nije me strah svjedočiti da Bog postoji u mom životu i da od njega crpim snagu, život!

Ona je bila dirnuta, osobito kada sam joj govorio o svom zdravstvenom stanju i o tome kako mogu jedino Božjoj volji zahvaliti da sam još na životu.

Svaki put kada imam mogućnost nekome pomoći svojim

kršćanskim iskustvom i kada mogu darivati ono što primam, zadovoljan sam.

Ono što sada Bog želi od mene je upravo to: naviještati evanđelje i svjedočiti Kristovu moć!

U posljednje sam vrijeme imao prilike razgovarati s više osoba zaduženih za odgoj djece i svima sam ponavljao stvari koje sam naučio od tebe, Elvira, tj. da dijete treba oboje roditelja, njihovo prisustvo kraj sebe, i to ne samo tjelesno. Djetetu u prvom redu treba prenijeti ljubav, zatim sigurnost. Mora osjećati da nekome pripada, da ga netko štiti.

To će ga navesti tražiti Boga, najvećeg zaštitnika!

Djetetu treba prenijeti volju, nesebičnost i sve ostale vrijednosti koje se ne zadobivaju igračkama ili televizijom, nego ih djeca upijaju od onoga tko se nalazi kraj njih i tko ih ljubi.

Osjećam važnost tih vrijednosti zato što je to ono što mi je nedostajalo: zbog tih nedostataka rastao sam u pogriješnom smjeru, tražeći opsjenu u heroinu.

No, te vrijednosti pripadaju Bogu, te zbog toga ne možeš odgajati dijete zahtijevajući od njega da usvoji te vrijednosti ako Boga držiš po strani.

Djeca ne bi bila prava, ne bi imala čvrste korijene i zbog toga bi pala.

Izvor je, kao što to kaže sutrašnje Evanđelje, Krist! Svaki dan crpem snagu iz toga izvora, bez kojega bih bio suh, bez kojega bih bio - ništa!

S Kristom, naprotiv, imam mogućnost živjeti dostojanstveno, svjestan da sam dijete Božje i zbog toga kao takav primljen s Očeve strane.

Imam mogućnost darivati ono što primam i činiti dobro, ali uvijek u Kristovo ime, zato što bi se u protivnom moji korijeni osušili.

Hvala, Oče, što mi darivaš živjeti i otkrivati!

10. ožujka 1996.

Danas su me došli posjetiti roditelji. Bio sam sretan što ih vidim, ali mi se u prvom redu pružila prilika popraviti moje odnose s njima.

Pokušao sam više razgovarati sa svojim ocem i uspio sam u tomu, iako se nisam osjećao slobodnim i moje ponašanje nije bilo prirodno. Ipak, bio je to prvi korak.

Otkada je Bog ušao u moju obitelj, mnogo toga se mijenja. Vidim da su sada članovi moje obitelji vedriji, pokušavaju prihvatiti jedno drugo s vrlinama i nedostacima. Prošlih godina ne bih vjerovao da je sve to moguće, naročito da bih ja uspio oprostiti svome ocu. Prethodnih dana, razgovarajući s mojim sestrama, shvatio sam da su i one oprostile. Postoji želja da budemo ujedinjena obitelj. Iako neću živjeti s njima, osjećat ću to jedinstvo u svome srcu, kada se dogodi. Za sada smo još na putu. Nismo danas dugo bili zajedno, ali je to bilo dovoljno da se načini prvi korak. Sljedeći put će mi biti lakše. Ako Bog bude htio, bit će mi drago provesti koji dan s njima. Znam da će biti teško, zato što otac lako izgubi strpljenje, pa u tim trenucima ja postanem nervozan. Morat ću pokušati obuzdati se i uporabiti poniznost kojoj me Isus uči.

Imao sam sreću hoditi kršćanskim putom više nego oni. Moja je zadaća, dakle, biti ponizniji i imati strpljenja i razumijevanja. Bog me nikada nije razočarao i uvjeren sam da će uslišiti moje molitve koje dolaze iz srca.

11. ožujka 1996.

Elvira, prije nego što počnem pisati, uvijek zazovem Duha Svetoga.

Učinio sam to i u ovome trenutku i nekoliko minuta imao sam čudesan osjećaj... primijetio sam, "na koži", Božju nazočnost, kao da je ovdje, ispred mene, kao da me gleda.

Možda su to osjećaji koje tražim u molitvi, ali nije uvijek tako, budući da još dovoljno ne molim.

Ipak, ako to postavim sebi kao zadatak, uspijevam.

Kada molim krunicu, ili kada idem na misu, vjerujem da nisam dovoljno dubok, možda zato što očekujem da ću iskusiti te osjećaje.

Ipak, mnogo vjerujem u molitvu. Možda Bog želi od mene da moja vjera raste. Bilo bi previše jednostavno vjerovati kada bismo imali znakove ili osjete s neba.

Moja vjera u Boga mora biti slijepa. Imam dojam da me On sluša, iako ne uspijevam čuti ga.

Znakove ću svakako primiti, i to mnoge!

Samo što ih ponekad ne vidim. Ustanovio sam, na primjer, da je Bog uslišio tolike moje molitve, učinio je tolike promjene u meni i u drugima.

To su veliki znakovi. Što želim više od toga, što tražim? Bog je u mome životu i to se vidi!

Jutros mi je liječnik Grasso rekao da u bolesnim mladićima

iz Zajednice "Cenacolo" vidi nešto drugačije nego u drugim pacijentima, vidi nazočnost Božju!

Znakova i priznanja, dakle, imam mnogo, pa ipak se ne osjećam zadovoljan svojom molitvom.

Želio bih da bude dublja. Bojim se da malo dajem, jer je Bog vrlo dobar prema meni i toliko mi daje!

Toliko me osoba voli i govore mi o lijepim stvarima koje vide u meni. Sve to velika je nagrada.

Znam, ipak, za sve trebam zahvaliti Bogu i vjerujem da zahvalnost drugih čini dio Božje plaće na zemlji, koju je On obećao onima koji se pouzdaju u Njega.

Sve trebam zahvaliti Bogu, a ipak se bojim da u molitvi malo dajem.

Molim Te, Oče, pomози mi moliti kako Ti želiš!

12. ožujka 1996.

Tri su učenika na brdu Tabor, za vrijeme Isusova preobraženja, iskusila neizmjernu radost, duhovnu snagu u vjeri. "Gospodine, lijepo je biti ovdje!"

Vjerujem da nam Bog povremeno daje okusiti te trenutke radosti, napajanja.

Meni je danas bilo tako, budući da sam, iako u patnji zbog prilično jakih bolova, proveo dan pun radosti i bogat darovima.

Došle su moje sestre u posjet i to me uvijek ispuni radošću. Ali, najveće iznenađenje bilo je vidjeti tebe, Elvira! Volim te puno i kada te vidim, sve ide bolje!

Ti si žena puna Duha Svetoga, i kada s tobom razgovaram bogati se i moja duhovnost.

Svako malo, kao učenici na brdu Tabor, imam potrebu za ovakvim trenucima i zahvaljujem Bogu zato što pazi na čovjekove potrebe i odmah provida.

Tako sam imao potrebu vidjeti te. Tvoja me nazočnost ispunja.

Smatram te, uistinu, svojom majkom, svojom duhovnom majkom i kao sin imam potrebu za tobom, zato što mi ti pomažeš ići prema Ocu!

Iako vrlo malo uspijevamo razgovarati, dovoljna mi je tvoja nazočnost, budući da snaga i ljubav koja se oslobađa iz tebe uspijeva ući u moje srce.

Vidam te vrlo malo, ali se u praksi držim tvoga savjeta: mislim na tebe da bih primio tvoju ljubav i da bih ti prenio svoju. Danas, kada sam te pitao mogu li primiti pričest svaki dan, nisam očekivao da ćeš mi predložiti postati djelatnikom euharistije, tj. imati crkveno dopuštenje da je mogu primiti i dijeliti svojim rukama.

Već sam razmišljao o tome, ali nisam očekivao da ćeš mi to predložiti, zato što se ne osjećam doraslim. Imam veliko povjerenje u tebe, zato što znam da Bog djeluje preko tebe. Ako je, dakle, to volja Božja, prihvaćam.

Možda je trenutak napraviti drugačiji korak na putu kojega sam povjerio Božjemu vodstvu.

Znam da je to neizmjerena odgovornost, dijeliti Kristovo tijelo i ne znam zaslužujem li to, ali znam da ti i Bog vidite ono što ja još ne vidim.

Pouzdam se, dakle, u vas! Kada bude došao trenutak, Bog će mi biti blizu i obdarit će me time da budem na visini zadatka.

Povremeno se pitam, što Bog želi učiniti od mene, budući da me ispunja tolikim darovima koje ja pokušavam staviti u službu drugih u svakoj prigodi. No, osjećam da je uvijek to što dajem vrlo malo u usporedbi s onim što primam.

Pitam se, pripravlja li me za nešto veće, da jednoga dana mogu dati sve ono što primam od Njega.

Oče, u Tvojim sam rukama. Koristi me kao svoje oruđe, na način koji ti želiš!

27. ožujka 1996.

Molim te za oprostjenje, Elvira, zato što je prošlo nekoliko dana da ti nisam pisao.

Ovih sam dana imao iznimno jake bolove, tako jake da nisam mogao ni sjediti ni stajati. Elvira, križ postaje težak i to je za mene iskušenje. Bilo je dana kada nisam uspijevao ustati iz kreveta.

Imao sam vrlo jaku bol na desnoj strani. Bila je to upala plućne maramice. Pokušavali su mnogim lijekovima, nekima na bazi morfija, ali imali su vrlo malo uspjeha. No, najgora je stvar da sam malo molio. Možda je zbog toga iskušenje duže trajalo.

Bio sam, ipak, zadovoljan zato što sam svoje patnje prikazao kada sam molio. Nemam više nikakvih dvojbi - bez molitve sam ništa, ne uspijevam se oduprijeti, boriti, budući da ne uspijevam životu dati smisao. Molitvom se, naprotiv, otvaraju oči i sve ono što mi se dogodi ima smisao, pa i patnja.

U danima kada sam malo molio, bio sam nervozan. Mnoge mi stvari nisu išle dobro. Kritizirao sam, sudio, ponašao se kao onaj koji živi loše, daleko od Boga. U posljednje vrijeme mi se često dogodi da zaboravljam stvari. Pamćenje, koje sam uvijek imao dobro, polako se gasi. Nikada mi se primjere nije događalo da istu stvar pitam više puta istu osobu, osim toga, štošta zaboravljam.

Liječnici mi kažu da se to moglo dogoditi zbog mnogih lijekova koje sam morao uzimati tih dana. Shvatio sam, ipak, da to stanje zabrinjava i njih. Zbog toga su mi napravili magnetnu rezonanciju mozga. U usporedbi s prošlim dani-

ma, mirniji sam i spreman primiti sve, iako već imam sve!
Imam Boga u sebi, što bih želio više? Bože, zahvaljujem Ti
zato što mi uvijek pritečeš u pomoć i svaki put kada se
udaljim od Tebe, Ti me dođeš potražiti!

“Svaka duga patnja preoblikuje osobe koje su njome pogodene”- tako je govorio jedan liječnik sa Zaraznog odjela, koji se s tolikom odanošću žrtvovao, zajedno s drugim kolegama, u Nikolinom liječenju, tijekom tih godina - “preoblikuje osobe mijenjajući im tjelesne obrise i isto tako one unutrašnje” i to je iskustvo koje svakodnevno ima onaj tko živi u bolničkim odajama. Ipak, postoji ponetko tko zbog neistraživih pobuda dobiva milost pronaci, iako u raljama bolesti, (posljednjih dana života Nikola nam je potvrdio: “... ne mogu više!”) tračak neizmjernog, provodnu žicu koja poziva i privlači na bolje osobine koje stvaranje može izraziti i koje možda tijekom svoga bivstvovanja nikada nije očitovao tolikom jakošću.

Iz ovih pričuva, tako obilnih kod Nikole, rođeni su unutrašnji mir i vedrina u prkošenju bolesti, uvijek ponovnim i neugodnim dijagnostičkim ispitivanjima, složenim terapijama tijekom dugog boravka u bolnici. Vedrina je to koju je on više puta iskazao, ponekad stisnutih zubi zbog patnje, ali uvijek s dubokim dostojanstvom prema svima onima koji su bili oko njega i pomagali mu u njegovu hod.

To je uspomena koju čuvam o Nikoli, zaključuje ovaj liječnik, uspomena nabijena zahvalnošću zbog poruke nade što ju je on izrazio svojim životom i koja mi je velika pomoć u svakodnevnom kušnjama koje, kao i svakom čovjeku, život priređuje.”

prof. Ettore Grasso

1. travnja 1996.

Ovo nije bio jedan od boljih dana. Većinom sam ga proveo u šutnji, u razmišljanju. Shvatio sam uzrok ovakvom stanju: Aldo se ne osjeća dobro, čini se da mu je lošije, možda će ga vrlo brzo Otac pozvati k sebi. Puno volim Alda i žalosti me vidjeti ga kako pati! Oče, prinosim svoje patnje za Alda, da bi vedro živio ove dane, bez tolikog trpljenja.

3. travnja 1996.

Ovih me dana spopala žalost.

Aldo mnogo pati, zbog čega patim i ja videći ga kako trpi u šutnji, budući da više nema snage ni govoriti.

Drag mi je Aldo i molim Gospodina da mu olakša muke u tim posljednjim trenucima.

Vjerujem u uskrsnuće i u Kraljevstvo nebesko i dobro znam da će Aldo otići u bolji život, ali ono što mi je žao jest vidjeti ga u ovakvome stanju. U posljednje vrijeme i moj križ postaje teži. Ovih dana činim mnogo više napora.

To je moj izazov zlu koje mi pokušava oduzeti vedrinu i moram priznati da je ponekada i uspjelo.

Zacijelo u tim trenucima nisam s vjerom pitao u Boga snagu, ali sam sada to nadoknadio i spreman sam poći u susret svemu što Bog izabere za mene. Bilo je dana kada je bila pometnja u mome umu. Mnogo sam molio Oca da mi do posljednjeg dana ostavi svjetlost uma i On mi je to do sada davao. Mislim da je vrlo važan onaj trenutak prelaska iz zemaljskog života trpljenja u ruke Boga Oca. Stoga i želim, kada se to dogodi, stići bistar. Ovoga si jutra, Elvira, došla ovdje u bolnicu i to je uistinu bio providnostan posjet. Tvoja nazočnost ponovno je dala snagu svima nama, ali osobito Aldovoj majci koja je, sirota, vrlo utučena. Nakon što si došla, vidio sam da je vrlo mirna. Oče, povjeravam Ti Alda i molim Te da mu pomogneš manje patiti u ovome trenutku.

6. travnja 1996.

Prije dva dana umro je Aldo.

Ovih dana umirali su i drugi, no zbog Alda sam više patio, možda zato što prolazim kroz trenutke koji nisu najbolji.

Na um mi je ovih dana došla misao da bih sljedeći mogao biti ja.

Priznajem ti, Elvira, malo me zahvatila tuga.

Ljubim život, ali više od života ljubim Boga i ne trebam se bojati, nego se samo moram svaki dan prepustiti u Očeve ruke!

Ako bih sada morao umrijeti, bio bih miran, budući da znam da nisam uludo potrošio svoj život ove tri zadnje godine.

Mislim da sam ponovno pronašao, ponovno dao smisao svome postojanju zahvaljujući tebi, Elvira, koja si me približila Bogu.

Ovih posljednjih godina mislim da sam dao nešto dobra, ali sam ga toliko i primio.

Toliko me osoba voli, ne samo u Zajednici, nego i vani, također i ovdje u bolnici.

Ovih dana, dok sam bio malo utučen, opazio sam da su se mnogi od osoblja brinuli za mene i pokušavali me utješiti.

To mi je mnogo pomoglo i ispunilo me radošću.

Tražio sam Božju pomoć i On mi ju je dao, na providnostan

način, u pravi trenutak.

Svakog dana Bog mi sve više pomaže upoznati Njegovu dobrotu, Njegovo milosrđe, koje otkrivam preko osoba oko mene.

Hvala, Oče, za Tvoju pomoć!

Preporučujem Ti Aldovu dušu, kao i svoj život.

Misliti na Nikolu, govoriti o Nikoli, sjećati ga se, daje mir srcu, onaj mir koji je on uvijek znao prenijeti, i na vrhuncu patnje.

Uvijek besprijekoran, ljubazan, uvijek mio.

Bijaše, osobito posljednjih dana svoje duge kalvarije, pitom anđeo koji drage volje primaše svaki dijagnostički postupak, svaku terapiju.

No, nije to bilo pasivno, bez objašnjavanja, rasprava, procjenjivanja, iako s najvećom uglađenošću, odgojem i uvažavanjem prema zdravstvenim radnicima, koji su se smjenjivali uz njegovo uzglavlje.

Svakog dana, u vrijeme liječničkog posjeta, trudio se na svaki način zahvaliti liječnicima, podvlačeći malene pozitivne napretke koji su se odnosili na klinički razvoj bolesti i izvješćujući spokojnim i jednostavnim glasom seropozitivnosti koja se svakim danom postupno povećavala i postajala težom s nepodnošljivim razvojem njegove bolesti.

Uvijek je bio umjeren u riječima, ali ne i škrt u zahvalnosti i priznanju prema onima koji su dolazili uz njegov krevet.

Čitav taj Nikolin hod dopušta naslutiti kakav je, bar ja mislim, morao biti neprestani napor, s voljne točke gledišta, dosegnuti ovaj smjerokaz psihičkog ravnomjersja i nutarnjeg mira.

prof. Ettore Grasso

7. travnja 1996.

Vazam

Danas je Vazam, Uskrsnuće Kristovo!

Vazam je ono što mi daje snage ići naprijed, spoznaja da se može ustati, da poslije smrti počinje život.

Danas mi je moral jači.

Ovih sam dana iskusio osjećaje koje sam gotovo zaboravio, kao bijedu suzdržljivosti, najvjerojatnije zbog morfija koji su mi dali.

Nisu to bili ugodni trenuci. Ponovno sam okusio potištenost zbog oskudice.

Oživjela su mnoga sjećanja na onaj bijedni život vođen prije.

Ponovno sam osjetio nutarnje gađenje.

Osim toga, imao sam i tjelesnih bolova, i sve to istodobno s Velikim tjednom, zbog čega sam mnogo mislio na Krista.

Pokušao sam zamisliti što je osjećao u tim trenucima.

Isus je prihvatio svoje patnje u šutnji, bez branjenja, zato što je znao da će njegove patnje spasiti svijet i zato što je znao da će uskrsnuti.

Ako uistinu želim slijediti Isusa, moram nasljedovati Njegov primjer, moram zagrliti Njegov križ, mada težak, u šutnji, darujući mu svaku minutu svoga života.

Don Rinino rekao mi je jedanput da živjeti posvećenim životom značiti posvetiti svako svoje djelovanje, svaku misao, i to ponuditi Isusu. Nije lako, osobito ovdje u bolnici, živjeti svaki dan u doticaju s patnjom, ne samo svojom nego i dru-

gih, te živjeti u doticaju sa smrću.

Poznajem, ipak, snagu kojom se sve može nadvladati. Kristova je to snaga!

U posljednje vrijeme malo sam je tražio, ali osjećam da je ta snaga već stigla, prije nego što sam je tražio od Njega.

Ako je Isus znao da će uskrsnuti, i ja vjerujem u Uskrsnuće.

Ne moram se, dakle, ničega bojati. Ja sam samo malen čovjek, vrlo slab i povremeno padnem, ali je zatim vrlo lijepo osjetiti ruku Božju koja mi pomaže ponovno ustati.

Molim Te, Oče, vodi me na tom putu i pomoz mi slijediti primjer Kristov!

10. travnja 1996.

Pristigla mi je Kristova snaga. Zaista sam vedriji i mirniji, iako se slabosti nastavljaju.

Elvira, ovih dana mnogo mislim na svoje stanje.

Mislim da sam stigao na raskrižje moga hoda, jedan put vodi u nebesko kraljevstvo, a drugi u ozdravljenje.

Mislim da sam u pravu, budući da se pogoršalo moje tjelesno stanje.

Moja pluća više ne mogu. Već su podnijela toliko zaraza s odveć boli i vrlo su iscrpljena. I srce je umorno.

Donedavno sam osjećao kako je taj trenutak daleko, ali sada osjećam u sebi da je raskrižje blizu.

Ne znam koji će put Bog izabrati za mene.

Moja želja i moja molitva upućene su ozdravljenju, kako bih mogao živjeti na službu Bogu i činiti dobro.

Tomu se molim, i Otac to zna.

Spreman sam, ipak, primiti sve što On izabere za mene, zato što mu vjerujem i znam da će izabrati ono što je bolje.

Što god bilo, za sada sam ovdje, u bolesničkom krevetu i moja je dužnost sada pobijediti zlo vedrinom srca i posvjedočiti ljubav Kristovu onima koji su mi blizu.

Zahvaljujem Ti, Oče, zato što si mi i danas darovao život.

Pomozi mi prihvatiti Tvoju volju!

U *Evangelju sv. Mateja (19, 16 - 22) evangelist pripovijeda kako je jedan mladić upitao Isusa: "Učitelju, što moram činiti da postignem život vječni?" Isus mu je odgovorio: "Ako hoćeš ući u život, vrši zapovijedi". Zatim je Isus nadodao: "Ako želiš biti savršen, hajde prodaj što imaš i podaj novac siromasi-ma, pa ćeš imati blago na nebu! Onda dođi i slijedi me!"*

U Zajednici Cenacolo više sam puta slijedio ovaj susret između Učitelja i mladih. Nikola je jedan od tih. Zapazio sam u njegovu životu tri susreta s Učiteljem. Prvi, kada ga je Isus pozvao s "trga" da ponovno otkrije kršćanski život. Nikola je predano i s velikodušnošću odgovorio - "da". Drugi susret dogodio se kada je shvatio da mu "seropozitivnost" priječi tjelesno očinstvo, zbog čega je govorio: "Ako Gospodin bude htio, oženit ću se, posvojit ćemo jedno ili dvoje djece, ili ću se posvetiti meninas de rua u Brazilu". Treći susret bio je na bolesničkom krevetu kada je shvatio da mu Gospodin govori: "Ako želiš biti savršen, hajde, prodaj što

imaš, onda dođi i slijedi me". Nikoli je u onim dugim danima običavao reći: "Poput Isusa prepusti se Očevoj volji, ponudi svoj život za dobro tolike braće, za meninas de rua koje toliko ljubiš." Na Vazam sam otišao u bolnicu posjetiti ga. Vazam je dan Kristova i našega uskrsnuća. Naš se razgovor svodio uglavnom na konstataciju da treba umrijeti s Isusom da bi se uskrslo na novi život. Zatim sam mu rekao: "Sestra Elvira te imenovala mladićem koji je najsrdačniji s Gospodinom. Svaka čast!" On odmah dometnu: "Nije uvijek tako. Dirnut time rekao mi: "Znaš, i Isus kada je bio u Getsemaniju molio je: "Oče, ako je moguće, neka me mimoide ovaj kalež! No, neka ne bude moja, nego tvoja volja."

Isusov Vazam, zbog Nikoline spremnosti i junačke velikodušnosti, postade od onoga trenutka za njega i za čitavu Crkvu sadašnjost, dublja, veća, vječnija.

Silazeći niza stube sjetih se što je jedan liječnik rekao o mladima iz Cenacola: "Umiru kao sveci, a ima ih i koji pate kao sveci."

(don Aldo Stoppa)

12. travnja 1996.

Konačno se rasvijetlio moj um.

Prošlih sam dana bio vrlo zbunjen, valjda zbog lijekova (posebno zbog tableta na bazi morfija) i zbog toga sam imao vrlo ružne reminiscencije.

Jučer su osjećaji bili najjači. Bilo je vrlo ružno ponovno proživljavati strah, potištenost, jer uspomene na prošlost su još vrlo svježe.

Zazvao sam Božju pomoć svim snagama, budući da sam se osjećao nezaštićenim.

Uvečer sam uspio otići na misu i izmijeniti nekoliko riječi s kapelanom, što me je razvedrilo.

Danas je moj duh vrlo dobro zahvaljujući Božjoj snazi.

Bez Njega sam ništa i bez snage.

Tražim od Tebe, Oče, da mi budeš blizu u sve dane moga života.

S Njim se vratila nada koja je ugasla posljednjih dana, zbog čega sam bio vrlo zamišljen.

Prihvatit ću, dakako, Očevu volju.

Ipak, ima nešto u meni što mi kaže da će me ozdraviti. Znam da ima mnogo osoba koje vjeruju u to, a mislim da Bog ne razočarava onoga tko mu vjeruje.

22. travnja 1996.

Elvira, toliko je prošlo otkako ne pišem. Ovih sam se dana bio ugasio, gubio sam nadu. Ponovno sam bio vrlo loše. U posljednje vrijeme bolesti se samo smjenjuju.

Počeo sam, dakle, vjerovati da je to volja Gospodina koji me zove k sebi i prestao sam se boriti, priželjkujući Kraljevstvo nebesko.

Počeo sam zamišljati kako izgleda.

Reći ću ti da ne žalim zbog takvog razmišljanja, zato što sam umoran. Križ je postao težak i počeo sam vjerovati da se približava moj trenutak.

Reći ću ti da me nije bilo strah, dapače, priželjkivao sam ga. No, Gospodin ponovno mijenja smjer. Sada sam bolje, osobito otkad mi se vratila volja boriti se, djelovati, ići naprijed, volja za životom!

Sada sam vrlo vedar, kao prije, iako ponovno imam poteškoća s plućima, ali znam da će to proći.

Morat ću ostati još nekoliko dana i onda, tko zna... Nakon što prođe ta zaraza, doći će druga, kao što se obično događa u posljednje vrijeme, ali ako mi ostane Božja snaga, nadvladat ću i tu kušnju.

Vjerujem da su posljednje kušnje bile one koje su kušale moju vjeru, moju nadu.

Ne znam jesam li ih nadvladao. Ipak, sada ponovno imam Božju snagu i spreman sam podnositi težinu križa i ići

naprijed s nadom.

U posljednje vrijeme sve ide nabolje, također i s mojom obitelji. Jučer su me došli posjetiti i osjetio sam se slobodnijim u odnosu prema svom ocu. Možda sam prvi put u svome životu bio zadovoljan što se nalazim blizu svoga oca i s njim razgovaram, bez svađe.

Molio sam se za to i Bog je još jedanput uslišio moju molitvu.

Snaga molitve!

Uvijek nanovo spoznajem njezinu snagu. Na trenutak sam je skoro zagubio, ali sada kada sam je ponovno našao, sve ide bolje.

Hvala, Oče, što ne zaboravljaš svoju djecu!

8. svibnja 1996.

Elvira, pitam se zašto Bog treba biti tako tajnovit. Zašto ne uspijevam vidjeti jasno put koji je on izabrao za mene? Stalno je u meni onaj glasić koji mi kaže da će me ozdraviti i da će mi dopustiti činiti velike stvari na ovoj zemlji, u ime Gospodinovo.

Ipak, u posljednje vrijeme, osjećam se gotovo privučen križem.

Vjerujem da me Isus zove nositi puno teži križ.

Iako bih želio izbjeći patnju, gotovo da se želim suočiti se s tom težinom koja nikada neće biti ni slična Kristovu križu.

Ono što je On pretrpio, nijedan čovjek nikada neće moći podnijeti. Isus mi je, ipak, ostavio primjer i preko Njegova primjera počinje me privlačiti taj put, želja prepustiti se križu kojim je Isus spasio svijet.

Ja to ne umišljam, ali znam da bih mogao spasiti svoju dušu i možda uspjeti ostvariti namjere koje imam u srcu i prikazati je za osobe koje su potrebne.

Znam da križ ima neizmjernu vrijednost i da ga nikada neću uspjeti shvatiti do kraja, ali me privlači njegova snaga.

Zbog toga se pitam, zašto me Bog drži ispred ili na istoj razini dvaju putova za koje smatram da su oprečni.

Spreman sam se suočiti i s jednim i s drugim. Želio bih samo malo više svjetla.

Znam, ipak, da je Bog onaj koji me vodi i u mraku!

Oče, Ti izaberi što je bolje za mene!

13. svibnja 1996.

Elvira, otkada si došla ovdje u bolnicu s o. Somettijem, mnogo sam razmišljao o onome što ste mi rekli, osobito o onome o čemu sam već razmišljao, tj. da nada mora biti jaka sve do posljednjeg trenutka, zato što se upravo u posljednjem trenutku može dogoditi čudo!

Kada se znanost preda i izjavi da se više ne može ništa učiniti, umiješa se Bog kako bi očitovao svu svoju snagu i moć, te pokazao da On odlučuje o našoj sudbini.

Mnogo sam razmišljao o tim stvarima i konačno shvatio ono što nisam uspijevao. Zašto me Bog stavlja pred dva puta koja izgledaju oprečna? Jedan je put križa, koji neprestano raste i s kojim sam se sve spremniji suočiti, a drugi ozdravljenja, koji je plod uvjerenja što ga neprestano osjećam jačim i kojega mnogo želim.

Razmišljao sam, dakle, ako Bog čeka posljednji trenutak, mogu se ostvariti oba puta. Suočio bih se s križem do kraja, trebajući sve vaše molitve, zato što je već sada patnja prilično velika, ali će biti još veća i sam je ne bih mogao nadvladati.

Zatim drugi put koji u temelju križa čuva uskrsnuće.

Tamo se moja nada ne smije pokolebati, trebat ću toga trenutka vjeru i nadu svih vas.

Razmišljam o tim stvarima i mislim da Bog u svojoj beskraj-

noj mašti može odlučiti što god zaželi. Bila bi to velika stvar, koja bi snažno odjeknula i bili bismo ljudi kad ne bismo u njoj prepoznali Božju snagu!

U rukama sam Božjim i zbog toga sam radostan.

Spreman sam prihvatiti sve ono što je on odlučio.

On poznaje želje moga srca koje možda nisu suglasne s Njegovim planovima.

Sve će biti dobro zato što s onu stranu moga života, s onu stranu mojih želja, stoji Bog kojega ljubim više nego samog sebe.

Vjerujem u Njega i u sve ono što mi je pripratio.

Oče, Ti poznaješ želje moga srca, ali neka se ispuni Tvoja volja, ne moja!

26. svibnja 1996.

Duhovi

Elvira, dogodi mi se da se upitam, jesam li na visini onoga što drugi misle o meni.

Mnogi traže od mene da se molim za njih. Objašnjavajući mi svoje poteškoće govore mi kako moje molitve imaju veću vrijednost.

Mnogo puta se nađem u takvim prilikama. Čak su i neke sestre i braća iz Grada mladih zatražili od mene da molim za njih, za rješenje nekih njihovih problema.

Zašto čak i osobe od molitve i veliki vjernici misle da Bog treba više slušati moje molitve?

Ipak, nisam veliki kontemplativac ili netko tko je sposoban izreći toliko riječi u molitvi. Dapače, još se osjećam vrlo siromašan u tome.

Upravo zbog toga se svaki put zapitam, jesam li na visini te uloge, jesam li uistinu onakav kakvim me ljudi vide.

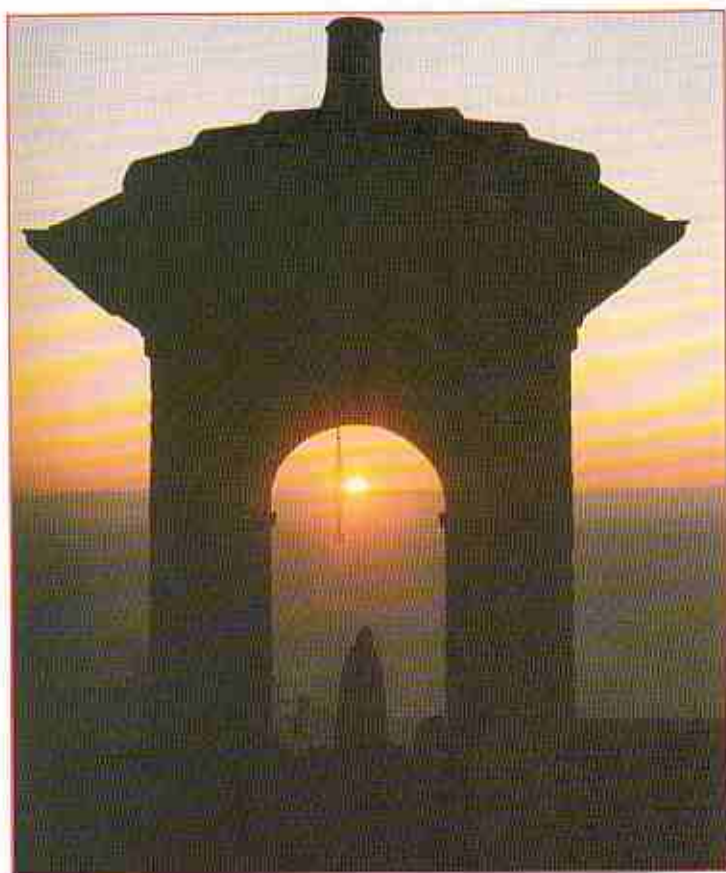
Molim u isto vrijeme za te osobe, s poniznošću, tražeći od Oca da primi moje molitve s onom vrijednošću koju imaju, malenom ili velikom, ja to ne znam.

Preljepi trenutak koji sam danas doživio, na dan Duhova, bio je susret s tobom, Elvira, susret s Pierom i Aurelijem.

Vrlo je lijep bio trenutak molitve koju ste s tolikom ljubavlju izgovorili nada mnom. Ponovno me vrlo ispunio.

Pokušavam pružiti malo ljubavi mladiću koji dijeli sobu sa mnom. Stigao je iz Milana i Clotilde je pokušavala dovesti

ga u Zajednicu. Toliko toga mu nedostaje i sam je. Pokušavamo mu pružiti naše prijateljstvo. Osjećam da ga volim. Pomalo je prestrašen i vrlo vjerojatno ga nećemo uspjeti dovesti u Zajednicu. Pokušat ćemo, ipak, ovih dana koje zajedno živimo dati mu svu našu ljubav, kao što nas to Isus uči. I danas su porasle u mom srcu vjera i nada u neizmjernu Božju dobrotu!

6. lipnja 1996.

Elvira, odnedavno se u meni naglo smjenjuju raspoloženja. Bilo je vrlo lijepih trenutaka vjere i molitve, kao npr. unatrag tjedan dana kada je došao otac Mimmo iz Piossasco-a od kojega sam primio izljev Duha i bolesničko pomazanje.

Vrlo rado sam primio taj sakrament, zato jer mu poznajem vrijednost. To je bolesničko pomazanje, ne onih koji umiru. Taj sakrament, dakle, kao i svi drugi, ima svrhu pratiti me u jednom trenutku moga života.

Ali, kako rekoh, bilo je i drugačijih trenutaka.

Posljednjih dana stanje se izgleda pogoršalo. Ne činim ništa drugo osim što uzimam kisik.

Pluća su sve upaljenija i oštećenost vlakana rapidno napreduje.

"Komplicira" se, dakle, želja vratiti se kući što prije.

Osjećao sam prije nekog vremena da će se križ povećati i on je ovih dana vrlo težak.

Molim se da imadnem potrebnu snagu. Vjerujem da i ti moliš za to.

Užasno je bilo proživjeti krizu s visokom temperaturom, na kisiku, a činilo mi se da pluća otkazuju poslušnost.

Nikada se nisam susreo s patnjom na bolji način, tj. prikazujući je, tražeći još više Isusovu pomoć.

U nekim sam se trenucima pitao, kada će kalvarija svršiti. Nada se, dakle, umanjila. Nakon što sam se oporavio, ispovjedio sam se i ponovno počeo pouzdati u Boga.

I noćas sam ponovno imao visoku temperaturu, krizu disanja i rada srca, ali je bilo drugačije zato što sam to prinio i molio, s većim pouzdanjem i nadom!

Mislim da će se takvi trenuci ponavljati i zbog toga trebam vjeru i nadu svih osoba koje mole za mene.

Morena i Fabrizija izabrao sam da budu ovdje uz mene u bolnici. Zadovoljan sam s njima, veliki smo prijatelji i kada nisam dobro, pate zajedno sa mnom.

Osjećam da u takvim trenucima jako mole u sebi. Njihova je zadaća vrlo teška zato što me vole i mnogo pate kada vide da mi nije dobro.

Žao mi je zbog toga, ali to iskustvo možda može poslužiti njihovom obraćenju.

Zahvaljujem Ocu što pokraj mene dovodi prave osobe u pravom trenutku.

“Uvijek na usluzi i spreman na suradnju,” izjavljuje jedna druga bolničarka. To nije malo za bolesnika koji pati, koji je tjednima u krevetu, u groznici i vrlo otežanog disanja.

Srce koje

*Fabrizio, Nikolin prijatelj iz Zajednice i
otprije, govori nam o njihovom prijateljstvu:*

U kapelici sam i dok pokušavam malo sabrati svoje misli, one idu prema Nikoli. Lijepa je stvar da, kada mislim ili govorim o njemu, imam čudan osjećaj zdravlja i pomalo nostalgije. Mnogo se puta sjećam tolikih doživljaja proživljenih s Nikolom prije Zajednice, kada smo spavali na ulici, jeli (ne uvijek), krali, patili, sve to uvijek smo činili

još kuca

zajedno. Među nama, ipak, postoji razlika koju tada nisam uočavao, a to je njegova volja, njegova duhovna snaga. Vrlo

dobro se sjećam trenutaka kada smo obojica bili u apstinenciji, puni bolova i dok sam ja dopuštao sebi klonuće, Nikola je uspijevao pronaći snagu za život. Posljednje zime prije ulaska u Zajednicu, Nikola je dobio upalu pluća i nakon izlaska iz bolnice odmah smo se našli. Ja, očajan i osamljeniji nego ikada prije i on, tjelesno u raspadanju. Bili smo, uistinu, lijep par očajnika! Mnogo smo se puta zadrž-

vali noću u Genovi na hladnom, bez hrane, i dobro se sjećam kako mi je njegov optimizam pomagao. Ni kao "očajnik" nikada nije popuštao i zbog toga smo obojica stigli do Elvire. Više od dvije godine bili smo razdvojeni i tek kada se bolest razmahala, ne znam kako, došao sam k njemu i stajao uz njega dan i noć zajedno s Morenom, zlatnim dečkom, kojega Nikola vrlo voli. Biti mu blizu u ovim dugim trenucima patnje, otvorilo mi je oči više nego ijedno drugo iskustvo. Vidio sam i dotaknuo svu njegovu volju i snagu duha preobraženu u dobro prema drugima, njegovu transparentnost, čistoću, njegovu jednostavnost i istinu. Teško je izreći što je Nikola živio i što je pomogao živjeti onome koji mu je bio blizu, ali tko je susreo Isusa u srcu, vrlo će dobro to shvatiti. Ostao je nekoliko mjeseci prikovan za krevet. Budući da je njegovo disanje bilo izbrojano, nije si mogao dopustiti nijedan pokret više. Živio je bolest sve do "kosti" i unatoč svemu tome nikada nije izgubio nadu u Boga, nikoga prokleo, ali je više puta ponavljao: "Neka bude Tvoja, a ne moja volja." Posljednjih dana, prije ulaska u Kraljevstvo, izgledao je poput djeteta, prepuštao nam se s velikim povjerenjem, bio je vedar do te mjere da nismo mogli biti žalosni.

Fabrizio

Jedno Fabrizievo razmatranje o velikom daru Nikolinu u svome životu...

Prošlo je gotovo dva mjeseca otkada je Nikola otišao na nebo i još se osjeća njegovo prisustvo. Često mi se dogodi zatražiti njegovu pomoć, ne samo u molitvi.

Često se pitam: "Nikola, što sam ja učinio za tebe?" Ne uspijevam pronaći odgovora, dok istovremeno, misleći na dobro koje je on dao svima nama, ne mogu prestati zahvaljivati.

Hvala ti, Isuse, za sreću koju si mi dao kada sam upoznao Nikolu, i što sam mu bio blizu u patnji. Hvala mu što je znao voljeti me unatoč mojim ograničenjima, hvala za svaki put kada je bio istinit sa mnom, za svaki put kada se brinuo za druge, za svaki put kada je znao dovesti me u krizu svojom vrlo konkretnom vjerom, hvala zato što je znao naučiti me patiti, plakati, zato što je znao naučiti me smijati se i ljubiti zajedno s njim.

Nikada neću zaboraviti dan kada je uzišao u Raj. Bio je to trenutak dubokog mira.

Ni Moreno ni ja nismo se bojali, nismo bili tjeskobni, budući da je njegov mir bio s nama.

Mnogo puta mislim na sve mlade i prijatelje koji su dolazili posjetiti ga, te na radost koju im je on znao dati. Divno je bilo vidjeti ih kako odlaze s osmijehom i obećanjem kako će se ponovno vratiti.

Proživio sam s njim vrlo upečatljivo razdoblje zajedništva, trenutke radosti; pokreti i osmijesi ostali su mi u srcu, ali ono

što je želio prenijeti svakome od nas zacijelo je ono što je živio do kraja, tj. " ljubiti život, poštivati život i boriti se za život."

Zahvaljujem Gospodinu i zbog toga što mi u žalosti pomisao na Nikolu vraća osmijeh. Zahvaljujem za ljubav koju je osjećao prema svojoj obitelji, te i zato što sada imam onoga tko me čuva s visina.
Volim te, Nikola!

Fabrizio

Posljednji Nikolin razgovor s Elvirom koja je bila na odlasku u posjet djeci u Brazil

“Pozdrav svima! Ja sam Nikola i čuo sam da se u posljednje vrijeme susrećete s mnogim poteškoćama, pa zbog toga nastavljam moliti za vas. Iako ne mogu biti tamo, znate da sam vam uvijek blizu. Znam da i vi molite za mene i zahvaljujem vam zbog toga. Sada se pomalo naprežem zato što vam govorim iz bolnice i prikazujem svoje patnje za vas braću i za svu brazilsku djecu. Iako nisam tamo, znajte da sam vam duhovno blizu. Nadam se da osjećate moje prisustvo kada ste pred ikonom. Svoje poteškoće svladavam Božjom pomoću, i vi ćete svladati svoje ako ne izgubite nadu. Uvijek zahvaljujem Gospodinu za sve što mi pomaže otkriti. Jedina stvar koju mogu učiniti jest samo moliti i nadam se da to može biti moj pridonos u pomoći djeci. Tko zna, možda ću i ja jednoga dana biti tamo! Pozdravljam vas i puno vas volim, želim vam puno snage u Gospodinu i puno poniznosti. Uvjeren sam da prije nego nekomu pomognemo, trebamo puno poniznosti u vlastitom prihvaćanju pomoći. Pozdravljam vas i uvijek molim za vas.”

Završeno sa tiskanjem
travanj 2001
pri
Udruženju San Lorenzo

Nikola se rodio 13. studenoga 1968. u Nizzi Monferratu (Asti). Posljednje je dijete poslije dvije sestre, Angele i Marije. Otac Ivan i majka Katarina potječu iz Gele i Matere. Obitelj se preselila u Acqui Terme (Alessandria) kada su djeca bila posve mala, te još i danas tamo živi. Nikola polazi niže i više razrede pučke škole u Acqui Terme, poslije toga tri godine pohađa ENAIP (Školu za profesionalno strojarstvo). Obitelj otkriva da Nikola, još kao četrnaestogodišnjak, uzima drogu, budući da su ih o tome obavijestili karabinjeri poslije jednoga pretresa, kada su kod njega i njegova prijatelja pronašli opojna sredstva. Poslije određenih poteškoća sa zdravljem, Nikola je saznao da je seropozitivan. Kada je imao devetnaest godina počinje raditi kao zidar, ne pridajući značenja svome tjelesnom stanju. Nakon tri godine napušta obiteljsko ognjište, nastavljajući žalosni put ovisnosti. Upoznaje "Zajednicu Cenacolo" 1992. i postaje njezinim članom 13. studenog, prihvaćajući se puta sačinjenog od žrtava, napora, radosti, upoznavanja molitve i vjere u Krista.

